

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodiêre

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

V.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

MARTYRIVM SANCTI THYRSI ET SOCIO-
RVM EIVS, SIMILITER SANCTORVM PALMACII
proconsulis, Maxenty, & eorum sociorum Treuirensium, vt habetur in
antiquissimo MS. codice Ecclesie Traiectensis.

Octobris
4 & 5.

S. Maurij
vitā habes
22. Septem-
bris presen-
tito mo.

Thyrus cū
socijs venit
Treuerim.

Sepe mutuō
ad martyri-
um animāt.

Omnes tru-
cidantur.

Nota.

Capitolium
Maximiani
in ecclesiam
conuersum.

Palmatus
consul cum
xj. principi-
bus, & tota
ferē ciuita-
te Treuirēsi
occiditur.

Extruitur
in honorem
Mariæ Vir-
ginis & san-
ctorū mar-
tyrū eccle-
sia.

ANN O Dominicæ incarnationis ducentesimo nonagesi-
mo primo, Maximianus Imperator cognomento Hercu-
leus, propter frequentes Gallorum tumultus, Thebæos
milites ab Oriente in auxilium accersuit. Hi Thebæi ab
antistite Hierosolymitano fuerant baptizati: deinde à
Marcellino Papa Romano, qualiter sub armis Romanæ
libertatis Christianam innocentiam custodire deberent,
instructi. Prælati autem huic legioni duces duo. Quorū
vnus Thyrsus, alter Secundus vocabatur, & Mauritius
eiusdem legionis Primicerius: quorum ordine & nomi-
ne Secundus, apud Viçimilium Italiae castrum, martyrio
vitam finiuit. Mauritius verò apud Agaunum, cum socijs suis pro Christo gladio
occubuit. Thyrsus autem & Bonifacius cum suis plurimis socijs & principibus Tre-
uerim deuenerunt, ibique in campo Martio castra fixerunt, vbi ab eiusdem ciuitatis
Christianissimis principibus, Christianitatis pacisque signa in ipsis cognoscentibus,
hospitaliter & honestè atque in charitate quæ in Deo est recepti sunt.

His ergò dum causam suæ ab Oriente profectonis, suæque ad hunc locum peruen-
tionis flebiliter retulissent, eorumque consilium & auxilium humiliter postulassent:
flagranti ad eò Spiritus sancti ardore, corda omnium & ciuium & hospitem in Dei
amore succensa sunt, vt magis ad mortem pro Christi amore, quàm ad idolorum ve-
nerationem vel Christianorum oppugnationem sese mutuò animas ponere hortan-
rentur. Vix igitur sanctæ exhortationis armis se inuicem munierant, cum ecce Ric-
tiouarus à Maximiano Imperatore Treuironum præfectura donatus, eandem urbem
cuni maximo militum agmine stipatus intrauit. Qui vocatos ad se in primis, quorum
causa præcipuè venerat, Thebæorum legionis Christianos, interrogauit vt & ipsi Ro-
manorum deos adorare, eorumque detractores armis vellent subiugare. Cui dum
dux legionis Thyrsus responderet, se, suosque omnes, & socios & milites pro Christi
amore malle mori, quàm huiusmodi sacrilegio pollui: Ricthouarus diffusis per totū
campum militibus, omnes præcepit interfici, & corpora eorū feris & auibus deuor-
anda relinqui. Ex his innumeris, tanta multitudo ad litus Mosellæ iuxta Capitolium
martyrizata est, vt sanguinis riuuli defluentes aquas fluuij in suū colorē conuerterent,
& naturali claritate neglecta, peregrino magis quàm proprio colore ruberent. Inhu-
matis tunc etiam sanctorum corporibus vnda præbebat tumultum, quos redeunte
grata compage membrorum, futuro præsentabat iudicio. Hoc idem Capitolium
postea in honore Dei genitricis Mariæ semper Virginis est dedicatum. Et ipse locus
ad memoriam martyrum, Litus ad martyres, accepit vocabulum. Hanc eadem ex-
ercuit Ricthouarus, videlicet Thyrsi & sociorum eius, die quarta Nonas Octobris.

Sequenti autem die Palmatum proconsulem & patriciū ciuitatis cum vndecim
principibus occidit. Quorum nomina hæc sunt: Maxentius, Constantius, Crescen-
tius, Iustinus, Leander, Alexander, Sother, Hormisda, Papius, Constans, Iouinia-
nus. Tertio nihilominus die Ricthouarus eadem exercuit in plebem, sexus vtriusque,
totamque urbem occisis innumerabilibus Christianis impleuit. Pauci verò Christi-
ani qui declinauerunt huius persecutionis procellas, cessante aliquantulum persecu-
tione, horum martyrum corpora partim sepulturae demandarunt, partim in quen-
dam ingentis capacitatis puteum iniecerunt.

Postmodum verò Felix, eius nominis secundus, Achiepiscopus Treuirensis, con-
struxit grandem basilicam in campo Martio ad honorem Dei genitricis Mariæ, in
qua corpora sanctorum martyrum à Ricthouaro occisorum honorificè re-
condidit, quæ antea dispersa & in composita fuerunt: ad laudem
& gloriam omnipotentis Dei,
Amen.

VITA

VITA ET PASSIO BEATISSIMI MARTYRIS
 PLACIDI, DISCIPVLI BEATISSIMI PATRIS NOSTRI SAN-
cti Benedicti, & fratrum eius, Victorini, Eutychie ac sororis Flauiae virginis, Do-
nati, Firmati diaconi, ac Fausti, & aliorum triginta, edita à Gordiano eius-
dem martyris famulo in noua Roma Constantinopolis iussu Iu-
stiniani magni Imperatoris. Habetur in Bibliotheca
Vaticanae vetustissimo MS. codice.

PROLOGVS AVTHORIS.

IN claro & renitenti triumpho beatissimorum martyrum Placidi, Eutychie & Victorini fratrum, eorumque sororis Flauiae virginis, & sociorum triginta ac trium laudes aliquas addere ociosum quiddam & superuacuum est. Quos enim Christus in caelesti regno locauit, quos etiam cum Angelis & Archangelis indiuiduam maiestatem laudare constituit, hoc nimirum hominum laudibus non egere monstrauit. Verum quia omnes spiritus & omnes creaturas ad Domini laudem psalmographus vates inuitat, operae precium reor ego Gordianus, patris Benedicti discipulus, ad Regis aeterni gloriam, eorundemque martyrum passionum almificas Argolicis apicibus annotare. Tanta enim miraculorum prerogatiua, tanto virtutum iubare sanctissimus Placidus, horum martyrum dux & prauius splenduit, ut non solum fideles, verum etiam infideles in Christi laudem exclamare cogantur. Et merito. Nam iuxta magistri sui Benedicti praecipuum, Christum toto corde, tota anima, tota virtute dilexit, & pro eius nomine cum supradictis martyribus suum sanguinem fudit. Hi nanque sunt caeli, qui enarrant gloriam Dei. Hi lux mundi, qui sedentes in tenebris ad veram lucem reducunt. Hi sal terra, qui mentes nē tēdij torpore deficiat, saluunt, & ad caeleste regnū inducunt. Freti namq; Dei omnipotentis virtute, eiusque sapientia debriat, frementem mundum velut stercora contempserunt, & veram fidē opportunē praedicauerunt, & pro eadem animā posuerunt.

Hanc nanque Dei magnitudinem, virtutem & sapientiam David admirans, dicebat: Magnus Dominus Deus noster, & magna virtus eius, & sapientiae eius nō est numerus. Magnus siquidem, cum nos inenarrabiliter ex luti materia condidit, & ex nihilo cuncta creauit. Magna virtus eius, cum tartareas legiones dirupit, mundi principem vinxit, vasa & arma eius abstulit, regnum destruxit, humanum genus suo precioso sanguine redemit, pacis coagulum inter Deum & hominem reformauit, terrenis caelestia sociauit, ac filios hominum de terra eleuans, in caelesti regno supernarum Virtutum ordinibus iunxit. Intonet ergo iam sancta & vniuersalis Ecclesia, & cum eodem celeberrimo sublimique citharista caelestis harmoniae tympanum sumēs, det vota, promiat cantica, dicens: Magnus Dominus noster, & magna virtus eius, & sapientiae eius non est numerus. Magnus utique ipse, magna virtus eius, & sapientia, qui ab ipso ferē mundi principio paruulos, senes, insipientes, sapientes, armentarios, ruculas, piscatores & monachos, aeterni regni oratores & milites contra diabolum fecit. Ad quam rem nobis idonee confirmandam, adest cum socijs & sorore Flauia virgine, ac duobus fratribus Eutychio & Victorino, Placidus sanctissimus & beatissimus patris Benedicti discipulus, qui terrenis caelestia commercia mytans, Patriarchis, Prophetis, Apostolis, Martyribus ac Cōfessoribus similis apparuit, & in carne adhuc lutea positus, labentes delicias ut quisquilias spreuit, & Crucis mortificationem iugiter in suo corpore pro Christi nominis amore portauit.

In huius itaque martyris passione explicanda cuius ad iussum agere orsus sum, promam. Diues enim Iustinianus triumphator, inuictus Aeneades, dum agnouisset qualiter iam dictus martyr Domini Placidus triumphalem lauream suscepisset, ilico nostram exiguitatem aduocans, praecipit ut passionē illius atque miracula, prout oculis ipse prospexeram, exerceas, sanctae Ecclesiae filijs ad legendum morigerarer. Cuius sacratissimo imperio parens, ad tanti martyris passionem describendam animum dedi, sciens indubiē, quia omnia, quae fuerunt & sunt, ex Dei voluntate & permissione consistunt & permanent. In hoc tamen opere studiosi lectores nō panegyricum requirant, sed veritatem. Alij sua scripta phaleris ornent, promentes quod turpe videtur & tenebrosum: nos omiſſa purpura obumbrationis, nudum ostentabimus.

Hhh quod

quod in se honestum sit ac luculentum. Non est autem Ecclesiasticorum virorum molles & delicatas orationes apperere, quæ mentes hominum ad praua & noxia quæque, illiciant, ut faciunt Comitorum & Tragædorum: sed quæ ad puritatem, castitatem, integritatemque mentes audientium ædificent, & ad vitam æternam perducant. Quod autem Deo dilectissimi Placidi & sociorum eius passionem rusticano describimus calamo, non idem spiritualis homo, qui diiudicat omnia, ut animalis, qui nescit quæ sunt spiritus, surda aure prætereat, cum sola quæ sunt spiritus sapiat. Superni itaque Regis munimine fultus, tantorum martyrum passionem scribere aggrediar.

VITA S. PLACIDI.

Octobris 5.
Cap. 1.
Is Theodoricus fuit 2.
Gothorum in Italia Rex.
S. Placidi pater.

S. Placidi fratres & socii.

Multi in S. Benedicti disciplinam se tradunt.

Cap. 2.

For. Iohannis aut Felicitis. Hic locus mendosus videtur.

Placidus septennis fit monachus. Cap. 3.

Virtutes eius.

TEMPORE, quo Theodoricus Augustus in seniori Roma, in noua verò Iustinus senior & Iustinianus Romani Imperii sceptrâ retinebât, sedi verò Apostolicæ Iohannes primus & Felix præsidebant, Tertullus vir nobilissimus ac præclarissimus, & in vtraque curia Romani Imperij post Augustos nulli secundus, homo illustrissimus ac dilectissimus, in seniori Roma patriciatûs retinebat habenas. Qui ex Aniciorum sanguine stemmatis lineâ ducens, adeoque sapientia, fortitudine atque prudentia viguit, ut ab Imperatoribus omnique Romano populo pater patriæ vocaretur. Hic de Octauia gentis familia ducens vxorem, cor-

pore ac moribus speciosissimam, bonæ arboris bonos fructus ex ea suscepit. Primum nanque Placidum, secundum Eutyrium, tertium Victorinum, quarto autem locum puellam enixa fuisset, pro eo quod ex Octauiorum & Flauiorum stirpe descendebat, Flauiam nominauerunt. Hos cum dicto patricio peperisset, viam Domini illos colere docuit, sectari patientiam, humilitatem, sobrietatem, castitatem & charitatem. Patres siquidem erant pauperum, iudices viduarum: causam autem quam nesciebant, diligentissimè inuestigabant. Ipsi autem Patricij animus, licet Imperialibus negocijs implicitus esset, semper tamen aut circa ecclesias, aut circa monasteria erat, semper ea quæ Dei sunt querens. Eodem tempore beatissimus ac Deo dilectissimus Benedictus, velut Lucifer inter astra, apud Sublacum radiabat. Cœperunt deinde in eodem loco ad eum multi cõfluere, & sub leni redemptoris iugo cordis certices edomare, multi que ab eodem patre in eadem regione ad omnipotentis Dei sunt seruitium coadunati, ita ut illic duodecim monasteria construeret, in quibus sub statutis præpositis duo denos monachos deputauit: nonnullos verò secum retinuit, quos adhuc in sua præsentia aptius erudiri iudicabat.

Fama itaque tanti patris per totum Romanum Imperium volitante, urbem ipsam Romam, quæ Romani Imperij omniumque urbium caput est, ceu sol radians, repleuit instantum, ut Tertulli patricij perueniret ad aures, Qui cum optimatibus Romani imperij, temporibus *Iulij Papæ, diuinæ autè incarnationis anno xxij. ac quingentesimo, ad patrem sanctissimum Benedictum peruenisset, vir excellentissimus, & Imperatoris in orbe Romano præcellus ac singularis, purpura indutus, gemmis & auro radians, pedibus eius prouoluit, utque pro suis commissis Domini flagitaret clementiam, cum lachrymis atque singultibus exposcebat. Vir autem Domini Benedictus, patricij humilitatem aduertens, è terra eum leuauit, & de his, quæ ad æternam vitam attinent, sufficienter instruxit. Idem verò Patricius serui Domini doctrina delectatus, eo die obtulit Deo & eidem patri Benedicto Placidum filium suum septennem, nutriendum & erudiendum secundum regularem normam institutionis. sicque benedictione munitus, ad Urbem reuersus est.

Placidus autem sanctissimus cum sub beatissimi Benedicti regulari magisterio crederet, sanctam & Deo placitam vitam in omnibus ducere cœpit. Quem vir Dei cernens ad alta succrescere, ac sicut proprium filium illum vnice diligens, de his, quæ Dei sunt, sollicitè instruere cœpit, ac contra tentantia præmunire vitia, qui ab ipso pueritiæ suæ tempore abstinentiam ac vigiliam est secutus. Cursu nanque præpete caelestem tendens ad patriam, ardua & sanctiora apperere nõ desinebat, noctibus atque diebus, horis ac momentis quæ Dei sunt querere non cessabat. Obedientiæ verò ita sibi callem vendicauit, ut pro hoc ipsi sanctissimo Benedicto admirabilis haberetur. Quadam verò die dum aqua in cella decisset, ad hauriendam aquam de lacu Placidus

dus est beatus egressus : qui dum vas, quod tenebat, incautè in aquam misisset, ipse quoque cadendo secutus est, quem continuò vnda rapuit, & penè in vnus sagitra cursu à terra introrsus traxit. O inenarrabilis clementia Saluatoris. O, inquam, indeficiens super eius electos vsque in finem mundi diuina custodia. Ille nanque fuit cum Placido in aqua, nè necaretur, qui fuerat cum Petro in mari, nè mergeretur. Hoc ille egregius Pfaltes præfigurauerat, cum dicebat : In mari viæ tuæ, & semiræ tuæ in aquis multis. Sed quid præualet cõtra Dei potentiam antiqui hostis versutia? Mox enim vt sanctus in aquam Placidus cecidit, euentû rei Spiritus sanctus, qui in sancto- rum cordibus principaliter obtinet locû, Benedicto patri sanctissimo reuelauit. Qui euestigio beatum Maurum sub magna celeritate vocauit, dicens : Frater Maure curre velociter, quia puer Placidus, qui ad hauriendam aquam perrexerat, in lacum cecidit, eumque iam longiùs vnda trahit. Res mira, & post Petrum Apostolû omnibus retrò seculis inaudita. Benedictione enim postulata atque percepta, ad patris imperium concitè Maurus perrexit, atque ad eum locum, quo sanctus Placidus ab vnda trahebatur, per terram se ire existimans, super aquas cucurrit, Placidumque beatum per capillos tenuit, rapidoque cursu redijt. Qui mox vt terram tetigit, ad se Maurus reuersus, post terga respexit, & quia super aquas cucurrisset cognouit, & quod præsumere non potuit vt fieret, miratus expauit factum : reuersusque ad patrem, rem in se gestam maturiùs per ordinem pandit. Vir autem Domini Benedictus, hoc nõ suis meritis, sed Mauri cœpit deputare obeditioni: contrà Maurus pro solo eius imperio factum dicebat, seque conscium in illa virtute non esse, quam nesciens fecisset. Sed in hac humilitatis mutua amica contentione, accessit arbiter Placidus, qui ereptus est, puer. Nam dicebat : Ego cum ex aqua traherer, super caput meum Abbatis melotem videbam, ipsumque me ex aquis educere considerabam. Hic planè respiciendum est, qualis sub patris Benedicti doctrina Placidus fuerit, cui omnipotens Deus illud donauit cernere, quod beato Mauro non est permillum conspicere. Dic, dic nunc coluber venenose, quid profuit tibi sauitia tua? vbi est nunc victoria tua? Ecce terebra Christi perforatum est guttur. tuum: ereptus est ab aquis Placidus sanctus, super cuius casu non mediocriter gaudebas. O beatissimi viri admiranda sanctitas, qui quod suis effici non dubitabat meritis, discipuli potiùs adscribendum censebat obedienciæ.

Ex his autem monasterijs, quæ in eodem loco Benedictus pater extruxerat, tria sursim in rupibus montis erant, & valde erat fratribus laboriosum semper ad lacum descendere, vt aquam haurire debuissent, maximè quia ex deuexo montis latere erat graue descendenti- bus in itinere periculum. Tunc collecti fratres ex eisdem tribus monasterijs, ad beatissimum patrem Benedictum venerunt, dicentes: Laboriosum nobis valde, o pater, propter aquam quotidie vsque ad lacum descendere: & idcirco necesse est ex eodem loco monasteria mutari. Quos venerabilis pater blandè consolatus, ad sua loca eos discedere iussit. Nocte verò infecuta, vnà cum beatissimo Placido discipulo suo montis ascendit verticè, orationemque ibidem faciens, tres petras in eodem loco pro signo posuit, atque ad suum vnà cum Placido, cunctis illis nescientibus, monasterium redijt. Cumque die alio pro necessitate aquæ prædicti fratres venissent, dixit: Ire ad rupem illam, in qua tres super inuicem petras positas inuenietis. ibi modicum cauate: valet enim omnipotens Deus etiam in illo montis cacumine aquam producere, vt vobis laborè tanti itineris dignetur auferre. Qui cunctes, rupem iam sudantem inuenerunt. Cumque in ea cõcauum locum fecissent, statim aqua repletus est: quæ tam sufficienter emanauit, vt nunc vsque vbertim defluat, vtque ab illo montis cacumine vsque ad inferiora deriuetur. Nemo ergò dubitet beatissimum Placidum tanti miraculi participem extitisse, quem beatus magister solum huius signi voluit habere conscium.

Cumque omnia loca eadem in amore Domini nostri Iesu Christi longè lateque feruescerent, & secularem vitam multirelinquerent, quidam presbyter Florentius nomine, antiqui hostis veneno debriatus, sancti patris studijs cœpit æmulari, quosque etiam posset ab eius visitatione comperere. Cumque iam se conspiceret eius profectibus obuiare non posse, panem veneno infectum ei quasi pro benedictione transmisit. Quem vir Domini cum gratiarum actione suscepit, sed cum quid pestis lateret in pane non latuit. Ad horam verò refectionis illius ex vicina sylua coruus venire consueuerat, & panem, quem presbyter transmiserat, vir Dei ante coruum proiecit,

Cadic in lacum.

Matth. 14.

Psal. 76.

S. Benedictus in spiritu discit lapsu Placidu in aquam.

S. Maurus super aqua currens, eum extrahit.

Visio Placidi.

Cap. 4. Tria in vertice montis monasteria.

In montis vertice erunt pit fons ad preces S. Benedicti.

Cap. 5.

Florentij presbyteri inuidencia.

Coruus S.
Benedicto
obedit.

ei que præcepit, dicens: In nomine Iesu Christi tolle hunc panem, & tali eum in loco projice, ubi à nullo homine possit inueniri. Tunc coruus aperto ore, expansis alis, circa eundem panem coepit discurrere & crocitare, acsi apertè diceret, & obedire se velle, & tamen iussa implere non posse. Cui vir Dei iterum atque iterum præcipiebat, dicens: Leua, leua securus, atque eum ibi projice, ubi inueniri non possit. Què diu demoratus, quandoque coruus momordit, leuauit & recessit. Post trium verò horarum spatium abiecto pane redijt, & de manu hominis Dei annonamquam confueuerat accepit. Venerabilis autem pater contra vitam suã inardescere sacerdotis animum videns, illi magis, quàm sibi doluit. Sed prædictus Florentius quia magistri corpi necare non potuit, se ad extinguendas discipulorum animas accendit, ita vt in orto cellæ, cui Benedictus inerat, ante eorum oculos nudas septem puellas mitteret, quæ coram eis sibi inuicem manus tenentes, & diutius ludentes, illorum mentes ad peruersitatem libidinis inflammarent. Quod sanctus vir de cella conspicens, lapsusque tenioribus discipulis Placido & Mauro pertimescens, eos custodiri præcepit, dareque inuidiæ locum disposuit. Hæc dum sollicita secum mente tractaret, reuelatio cælestis tali illum adhortari est dignata oraculo: Vt quid dulcissime ac dilectissime Benedicte tristaris? Nunquid nam non reminisceris illud, quod ego discipulis meis locurus sum, dicens: Si me persecuti sunt, & vos persequentur? Tibi enim alia est eligenda via, aliud iter querendum. Te nanque elegi ex omnibus incolentibus orbem. Tu Euangelij mei tuba cælestis existens, spiritu es meo repletus. Surge iam, & vade ad castrum Cassinum, & populũ eiusdem prouinciæ, qui adhuc idololorum nefandis cultibus seruit, & in quorum præcordijs sathanæ versutia regnat, qui nihil sciunt aut dicunt, nisi quod in cordibus eorum veterinosi serpentis versutia scripsit, sermone verifico prædicans, meum ad cultum cõuertere stude: quia tecum ego ero, & non te deseram, & confundam omnes aduersarios tuos. Proficiscere idolorũ ad pugnam, confortare & esto robustus, quia castrum tibi tradam, & illic sedes nominis tui in perpetuum erit. Talia dum sanctus pater Benedictus audisset, suos ad se discipulos euocans, sic eis orsus est fari:

Cap. 6.
Oratio eius
ad discipulos.

Marth. 10.

Audite me fratres & filij, coheredes & socij in promisso Regis æterni. Nam mihi Dominus meus Iesus Christus præcepit, vt ad culturam idolorum exterminandam æternæque obliuioni tradendam castrum petam Cassinum: ideoque voluntas Dei hostis voluntatibus modis omnibus anteponenda est. Nostis praterea & bene nostis, quantos dolos, quantasque insidias Florentius presbyter intulit, qui me veneno interficere, & discipulorum meorum Placidi & Mauri animas extinguere voluit. Quapropter cedendum loco est, iuxta illud æterni Regis eloquium: Si vos persecuti fuerint in vna ciuitate, fugite in aliam. Et quia ita est, iussioque eiusdem Domini nostri Iesu Christi imminet, parere debemus, eundum est. Super hoc autem & illa nobis lex est, vt viscera pietatis omnibus aperiãmus, & fraterno charitatis amore omnibus mortalibus iuuamen conferamus, sicut & nos accepimus à Domino Iesu Christo. Vos autem state, & permanete in gratia & conuersatione sanctæ religionis, proculdubio scientes, quia quanto studiosius in spiritualibus disciplinis permanseritis, tanto maiora præmia in futuro examinis die percipietis. Hæc cum dixisset, anno Domini incarnationis quingentesimo vigesimo nono, temporibus Iustini moneratoris, oratoria cuncta quæ construxerat, adiunctis in vnoquoque duodenis fratribus, sub statutis præpositis ordinauit, & duobus Angelis, tribus coruis se comitantibus, ad Cassinum castrum pergere coepit.

Cap. 7.

Cumque iuxta ciuitatem Alaternam deuenisset, in monasterio sancti martyris Christi Sebastiani hospitio susceptus est. Indè quoque vir Dei recedens, & sancto Seruando diacono valesaciens, cum discipulis suis Placido atque Mauro iuxta ciuitatẽ Herculanam deuenit, in locum scilicet, qui Aureola ab accolis appellabatur: in quodum peruenisset, agnouit per Spiritum sanctum congregationem religiosorum viro-rum ibidem esse futuram, fundamentaque ipse pro ecclesia cõstruenda manibus suis iaciens, præcepit discipulis suis Placido atque Mauro, quatenus eandem ecclesiam in honore sancti martyris Christi Erasmi à se fundatam ad finem perducerent, sicque Cassinum venirent, quod & fecerunt. Ipse autem pater sanctissimus indè procedens, Cassinum tendebat. Sed cum per ignota loca solus viator incederet, vbiunque biuium vel triuium occurrebat, duo, vt antè diximus, in figura iuuenum aderant Angeli, qui tanto patri per montium deserta quò gressum dirigere deberet indicabant.

In

Ecclesiã in
honorem S.
Erasmi cõ
struit.

In eodem verò loco sanctus quidam vir, nomine Martinus, tunc habitaculum habebat, cui diuinitus ita dictum est: His tu parce locis, alter amicus adest. Ille autè continuo diuinis iussionibus aurem accommodans, montem Marficum petijt, ibique vitam virtutibus gloriosam sancto sine conclusit.

Cumque ad Cassinum castrum Benedictus pater peruenisset, per quadraginta dies non longè à templo Apollinis Deum omnipotentem orans permanfit. Demùm verò contriuit idolum, subuertit aras, succidit lucos, atque cum discipulis suis Placido & Mauro Cassinense fundauit monasterium, illudque in sua corporali requie regulæque descriptione, caput omnium monasteriorum constituit. Vbi autem templum Apollinis erat, ecclesiam beati Martini: vbi verò ara Apollinis fuit, oraculum sancti Iohannis construxit, & circumquaque manentes populos ad Christi fidem conuertit. Sed hæc antiquus hostis tacite non ferens, non occultè, vel per somnium, sed aperta visione eiusdem patris se oculis ingerebat, ita vt etiam voces illius Placidus & Maurus audirent, quanuis imaginem minimè cernerent. Vt enim discipulis suis Placido & Mauro idem pater dicebat, corporalibus eius oculis diabolus terribissimus & succensus apparebat, qui in eum ore oculisque flammantibus sauire videbatur.

Quadam verò die dum sanctissimi viri Placidus & Maurus habitacula cœnobij Cassinensis construerent, lapis in medio iacebat, quem in ædificium leuare decreuerant. Cumque eum mouere non possent, plures adiuncti sunt, sed ita immobilis permanfit, ac si radicitus in terra teneretur: vt palam daretur intelligi, quòd super eum ipse per se antiquus hostis sederet, quem tantorum virorum manus mouere non possent. Difficultate igitur facta, ad virum Dei Placidus & Maurus miserunt, vt veniret, & orando hostem repelleret, vt lapidem leuare possent. Qui mox vt venit, orationem dedit, & tanta lapis celeritate leuatus est, ac si nullum prius pondus habuisset. Tunc in conspectu viri Dei placuit, vt in eodem loco terram foderent: quã dum fodiendo altius penetrassent, æreum illic idolum fratres inuenerunt. Quo ad horam casu in coquinam proiecto, exire ignis repente visus est, atque in Placidi & aliorum fratrum oculis, quia omne eiusdem coquinæ ædificium cõsumeretur, ostendit. Cumque iaciendo aquam & ignem quasi extinguendo perstreperent, pulsatus eodem tumultu vir Dei aduenit. Qui eundem ignem in oculis fratrum esse, in suis verò non esse considerans, caput protinus in orationem flexit, & eos quos phantastico reperit igne deludi, reuocauit fratres ad oculos suos, vt sanum illud coquinæ ædificiũ assistere cernerent, & flammam quas antiquus hostis finxerat non viderent.

Rursus dum sanctus Domini Placidus cum fratribus parietem paulò altius ædificaret, viro Dei in oratione constituto diabolus apparuit, & quia ad laborantes fratres pergeret indicauit. Quod vir Dei per nuncium celerrimè mandauit fratribus, dicens: Fratres cautè vos agite, quia ad vos hac hora malignus spiritus aduenit. Is qui mandatum detulit, vix verba compleuerat, & diabolus parietem qui ædificabatur euertit, atque vnum puerulum monachum, nomine Seuerum, opprime ns, ruina contriuit, quem in sago ad patrem Benedictum portantes, nõ solum membra, sed etiam ossa contrita habentem, in matra qua sanctus pater orare consueuerat proiecerunt, orationemque faciens, hora eadem illum sanum restituit & valentem vt prius, atque ad eundem iterum laborem misit, vt ipse parietem cum Placido & fratribus perficeret, de cuius se interitu antiquus hostis Benedicto insultare credidisset.

Igitur cum ad aures Tertulli Romane curiæ patricij peruenisset, quòd sanctus Domini Benedictus vnà cum Placido eiusdem patricij filio & discipulo suo Mauro in sua possessione Cassini monasterium construxit, gauisus est gaudio magno, filioque suo dirigere studuit, vt patris Benedicti voluntatem super suo aduentu perquireret, & sibi remitteret. velle enim se aiebat, si id seruo Domini placeret, & Cassinense cœnobium, & Placidum filium suum videre. Quæ cum idem sanctus Placidus patri Benedicto referasset, vir Dei respondit sibi placere, vt tam idem patricius, quam amici eius ad monasterium visendum venirent. Placidus autem certum diem Tertullo patri suo quo ad cœnobium visendum venire deberet, & iuxta quod pater Benedictus in mandatis dederat, transmittere studuit. Qui cõfestim accersitis ad se nobilissimis de ciuitate Romæ viris, Boëtio scilicet, Symmacho, Vitaliano, Gordiano atque Equitio, Inuiste sanctum Benedictum Tertullus patricius, ascessis equis concito gradu ad prædium possessionis suæ, quod ei de paterna hereditate obuenerat, Cassinum peruenit. Cuius aduentus dum patri Benedicto nunciatus fuisset, cum discipulis suis Placido & Mauro ante ianuam monasterij in eius pergat occursum.

Cap. 8.
S. Benedictus
in monte
Cassinense
construit
monasterium.

Vides quomodo patres nostri ecclesias & altaria, in sanctorum honore extruxerunt.

Cap. 9.

Ignis phantasticus ex demone præstigijs.

Vide quanta sit orationis virtus.

Cap. 10.

Seuerum monachum à diabolo Iesum sanitati restituit.

Cap. 11.

cursum. Patricius autem beatissimum patrem Benedictum corpore præ abstinētia exhaustum perspiciens, de equo quo infederat celeriter descendit, & ita ut erat auro gemmisque ornatus in terram corruens, deosculabatur vestigia eius. Quem pater sanctissimus à terra eleuans, & ad pectus suū constringens, deosculatus est. Demum verò in ecclesiam sancti confessoris Christi Martini inducens, & præ gaudio in flerū prorumpens, illum & reliquos in fratrum conuentum deduxit. Tertullus verò, deosculata omni congregatione, rogauit patrem Benedictum, quatenus eum fratres dignarentur in suam recipere societatem. Qui cum celeriter ea quæ summa deuotione poscebat, vnà cum patricijs, consulibus ac senatoribus, qui cum eo uenerant, impetrasset, obtulit Deo & eidem patri beatissimo Benedicto totum ex integro Cassinum montem cum vniuersis pertinentijs suis, atque à suo proprio iure illum abscindens, eidem patri tradidit in perpetuum possidendum. Conuocansque ad se Reipublicæ primicerium, testamentū iuxta morem Romanū conscribi fecit, ab omnium mortaliū iure atque dominio locū eundem perpetuò mansurū alienum decernens.

Dat illi montem Cassinum possidendum.

Cap. 12.

Pariter amodò eidem patri obtulit castra, villas & possessiones, quæ sibi in re hæreditaria pertinebant, cum vniuersis appenditijs suis, habentes hos fines: Ab vna siquidem parte fluium Vulturnum, ab alia fluium Ligulanum, à tertio fluium Sacrum, à quarto latere municipium Carholanum, cum vniuersis quæ intrà prædictos fines tunc temporis habebantur. Domum verò in qua Placidus filius eius natus fuerat in vrbe Roma in Cælio monte, beati Erasmi nomini dicans, patri sanctissimo ex toto concessit. Obtulit etiam ipso die Deo & sanctis eius medietatem de lacu Lucrino, necnon & insulam Caprariam in salo Neapolitano locatam, portumque Traiesensem & Ultranensem, & totam piscariam Lesinensem vnà cum fasce sua, simul etiam tres insulas Diomedis & fluium Lauri iuxta piscariam Lesinensem. Propria verò quæ in Apulia habebat, rogatu Placidi filij sui parimodo concessit, quorū nomina hæc sunt: In Canusia fundum Melitensem, Podensem, villā Pertusam, campum Caliensem, Babolianum viculum, & ecclesiam sanctæ Mariæ in eadem Canusina ciuitate constructam cum cortibus istis, Mirazanum, Plazanum, campi pascua, lacum Romanum in territorio Capuano, fundum Patenariensem & Amartonum in territorio Corsino, fundum Curritanum, Laudanensem, Melassanum, Funiclirū, necnon & res suas in Magella, vbi postea ab eodem patre Benedicto monasteriū Domini Liberatoris constructum est, vnà cum omnibus quæ ibi idem patricius possidere videbatur, regiones scilicet has: Theate, Aprucium, Pinæ Afculum, Firmum, in mari Adriatico portum Sabini & portum Maurini. In Liguria cortes has: Adili, musalinū, montironem, fraguanelum, rongalia, campodulsum laurentianum, argelæ, ragogusofa, calderaria, frasseuetula, feratam, petrosam, pontem longum berseli, gremanū, moncerionem. In salo Gadicano insulas has: Pontiam, Pontateriam, Palmariam, & portū fluij Gariliari. Ista omnia Tertullus patricius cum Placido filio suo patri Benedicto per scriptum tradiderunt in perpetuum possidenda.

Eccē quomodo anti qui monachi bona immobilia fidelū clarigione cōcella accēptarunt & possederūt.

Cap. 13.

Hūc æmulatus ad bonum Equitius senator, obtulit & ipse vnà cum filio suo Mauro fundum Gentianum cum cella sancti Agapiti, & cortem suam in ciuitate Neapolitana locatam, cum ecclesia sanctæ virginis Christi Cæcilie & sancti Seuerini. In surrentoni sari intransi, in quibus postea à patre Benedicto ecclesie sitæ sunt, necnō ecclesia sanctæ Mariæ in Cosentia. Gordianus quoque Romanæ vrbs vir spectabilis, horum deuotione delectatus, obtulit pro se & Siluia vxore sua villā Encheliā in suburbio Aquinensi locatam cum pertinentijs suis inter hos fines: Ab vno latere silicem & riuum qui ex nomine beati Mauri postea nominatus est, ab altero campum longū & riuum qui vadit per agrum de matilia famelica, & fluium Caruellum, ab altero à riuo siluatici vsq; in silicem. Pari etiam modo obtulit fundū granariū inter hos fines qui incipit, à sancto Firmano, & vadit directè in Camarda, & indè in fluiū Melphua, indè in limitem sub granariū, & vadit ad montem sancti Angeli. Concessit etiā fundū Reginæ inter hos fines: Ab vno latere habet viam Latinam, ab alio silicē, ab alio fluium Melfua, & viam Campaniam indè in Portariciam, & vadit in fossam, & mittit in silicem. Hæc omnia cum alijs quamplurimis rebus eidem sanctissimo patri Benedicto idem Gordianus vir illustrissimus obtulit iure perpetuo possidenda.

Plurimi of ferunt vito Dei bona sua ppetuo iure possidenda.

Cap. 14.

Eodem tempore iam dictus Tertullus patricius hortatu sanctissimi Placidi filij sui obtulit beatissimo ac venerabili patri Benedicto decem & octo patrimoniij sui cortes quas in Sicilia habebat, & in diuersis locis vir præpotens possidebat, bonas valdè

&

& magnas, cum portibus suis, syluis, aquis, piscarijs, molendinis, aquarumque decursibus ad easdem cortes pertinentibus, cum seruis septem millibus exceptis vxoribus eorū & filijs, cum procuratoribus earundem cortium, atque à proprio iure easdem cortes abscondens, eidem patri per præceptum tradidit in perpetuum possidendas, pœna apposita quatuordecim millium talentorum auri qui id remouere tentasset. His quoque diebus Gordianus quidam natione Romanus, literis Græcis apprime eruditus, ad venerabilem patrem Benedictum peruenit, seque eius magisterio subdidit. Placidus autem beatissimus dum robor virilis inuasisset ætatis, se in omnibus magistro suo Benedicto subdere studuit, & sub eius præsentia Angelicam vitam in terris ducere cœpit, quæ pater Benedictus ac sicut proprium filium vnicum diligens, cum summa industria de his quæ Dei sunt, sollicitè ac diligenter instruxit.

Gordianus
Romanus
hic
monachus.

S. Placidus
agit vitam
Angelicam.

Per idem tempus procuratores cortium, quas in Sicilia Terrullus patricius patri Benedicto concesserat, legatos Cassinum ad beatissimum patrem Benedictum direxerunt, eo quod cortes ipsæ à quibusque deuastrarentur, adeo ut à procuratoribus nullo modo possent defendi, neque debitum pensum à possessoribus exigi. His venerabilis pater auditis, omnem conuocans congregationem, quæ in suis possessionibus acta, sibi que nunciata essent, per ordinem pandit. Demum verò ex consulo Cassinensis congregationis Placidum sanctissimum discipulum suum ad tantum laborem sustinendum aptissimum iudicans, ob id vel maximè, quia nullus easdem possessiones sicut ipse defendere & custodire valeret, euocat, illumque ad tuitionem earundem cortium dirigens, dixit ad eum: Ad suscipiendum militiæ laborem, dilectissime, accinge sicut vir lumbos tuos, quem per me nunc tibi dat Rex omnium Christus, qui factus est obediens usque ad mortem. Reminiscere igitur sermones eius dicentis, Non veni facere voluntatem meam, sed eius qui misit me patris. Non te longi itineris conturbet austeritas, recordare illud Apostolicum, quia non sunt condignæ passionnes huius temporis ad futuram gloriam quæ reuelabitur in nobis, & per varias tribulationes oportet nos introire in regnum Dei. Pro Christi nanque nomine qui in hac vita decertaerint, in futura æternam remunerationem accipient, illam scilicet, quam nec oculus vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit, quæ preparauit Deus diligentibus se. Iesus Christus autem filius Dei semper sit tecum, perducatur te ad vitam æternam confortium.

Cap. 15.

Mittitur in
Siciliam.

Phil. 2.
Iohan. 5.

Rom. 8.
Act. 14.

Vides quod
pro huius vite
certaminibus,
in futura
remuneratione
eterna accipitur?
1. Cor. 2.

Cap. 16.

Hæc dum perorasset, dedit commilitones tanti itineris Gordianum & Donatum, mandans ut ita beato Placido vnico sibi ac charissimo sicut & sibi eatenus in omnibus obsequerentur, osculansque beatum Placidum & benedicens, dimisit à se. anno Domini incarnationis quingentesimo trigesimo sexto. Igitur benedictionem & osculum suscipiens tanti patris, tertio decimo Kalen. Iunij beatissimus Placidus cum duobus famulis suis Gordiano & Donato ascensus equis, primo diluculo iter aggrediens, adueesperascere iam die Capuanam peruenit ad urbem, vbi benigne cum suis à beato Germano eiusdem ciuitatis Episcopo susceptus est. Primicerius verò eiusdem Capuanæ ecclesiæ nomine Zoffas, laborans valde pessima infirmitate capitis, quam medici Græco vocabulo cephalicam vocant, vbi comperit illic adesse Placidum beatissimi patris Benedicti discipulum, cuius iam per totum orbem Romanum miraculorum fama radiabat, prociudit ad eius pedes, dicens: Adiuro te Placide serue Dei summi per venerandum nomen preciosissimi magistri tui Benedicti, ut digneris super caput meum manus tuas sanctas imponere, ac preces Redemptori & Salvatore omnium fundere: confido enim & constantissimè credo, quia si hoc feceris, continuo recipiam sanitatem. Sanctus autem Domini Placidus ab eodem primicerio talia dum verba audisset, pauore perterritus, omnimodis contradicere cepit, dicens: Recedite, quia hæc mea non sunt, sed beatissimi patris Benedicti, & illorum qui Salvatore omnium placuerunt. Ego enim peccator sum, & perfectissimorum virorum suffragijs indigens. Sanctus verò Germanus Episcopus vnà cum clericis suis serui Domini Placidi ore hæc audiens, & Deo & hominibus illum charissimum ac dilectissimum esse prænosceus, primicerij precibus vinctus, pro eiusdem languidi incolumitate illum rogare instantissimè cepit. Vir autem Domini, supplicationem tanti patris minime contemnendam ducens, erexit se, surgensque manum capiti eius imposuit, & ad cælum oculos eleuans, dixit: In nomine Domini nostri Iesu Christi, cuius virtute nihil læsus, sum ereptus de aquis à quibus trahebar, adiutus meritis & orationibus magistri nostri Benedicti, si fidem habes tantæ credulitatis, restituat te Deus

S. Germanus
Capuanus
Episcopus.

Sanat languidum S. Placidus, manus impositione.

in pristinam sanitatem. Cumque omnes qui aderant respondissent Amen, confestim dolor capitis, quo per multos annos fuerat fatigatus, ab eo discessit, cœpitque laudare & benedicere Deum, dicens: Benedictus Deus & pater Domini nostri Iesu Christi, qui me sanum fecit meritis & intercessionibus beatissimi patris Benedicti per sanctissimum Placidum discipulum eius.

Cap. 17.

Itaque dum beati Placidi sanctitas per ora omnium volitaret, quidam cæcus inopinato vociferantis populi clamore percussus, sollicitè interrogare cœpit quid esset. Qui cum respondissent quòd Placidus discipulus beati Benedicti venisset, cæcus fide feruens, duci se ante beatum Placidum fecit, rogansque eum per sanctum & terribile nomen Domini, & obtestans ut suis sanctis precibus sanitatem impetraret à Domino. Sanctus autem Domini Placidus more sibi solito in fletum erumpens, iussit eum adduci ad se, & cum appropinquasset, super eius oculos

Signo Crucis & oratione, cæci oculos illuminat.

signum salutiferæ Crucis faciens, orauit ad Dominum, dicens: Mediator Dei & hominum Domine Iesu Christe, qui ideò de cælis ad terram descendisti, ut sedentes in tenebris & umbra mortis illuminares, qui beatissimo magistro nostro Benedicto tantam gratiam contulisti, ut omnibus languoribus & vulneribus subueniret, tu per ipsius merita huic cæco lumen restitue, ut videns magnalia tua, te Patrem, te Dominum veneretur & adoret. Expleta oratione, sanctus Domini conuersus ad cæcum, dixit: In nomine ipsius qui solem & lunam in cæli ornamento constituit, & cæco nato oculos quos natura negauerat condonauit, adiutus meritis sanctissimi magistri nostri Benedicti, surge sanus & incolumis, & prædica omnibus mirabilia Dei. Ad hanc vocem sanus exurgens, ac improviso sanguine manante de lumine, salutem suam oculi mirabiliter receperunt. Mox verò ut lucem conspexit, ad eius vestigia ruens, pedes illius infatigatus gaudio deosculari auidissimè cœpit, pariterque Gordiano & Donato præ compunctione deflentibus, qui Dei laudabant magnalia, quia eidem cæco oculos restituit. Sed hæc quidem præsentè sancto Germano Episcopo gesta sunt.

Iohan. 9.

Cap. 18.

Indè quoque sanctus Domini dum recessisset, ac iuxta ciuitatem Calatiam iter ageret, quidam languidus ei factus est obuius, conquerens quòd accolæ regionis illius graui tædio laborarent. Vir autem Dei illius fidem admirans, oratione præ-

Vide aliud eiusdem generis miraculum.

missa, salutiferæ Crucis vexillo languidos cunctos qui præsentès erant consignans, pristinæ saluti restituit. Tunc temporis quædam mulier filium paruulum habens in vltimo flatu palpitantem, iam iamque moriturum, ante sanctum Domini Placidum obtulit, dicens: Placide pater honestissime, qui sanitatis gaudia quàm plurimis reddidisti, respice quæso voces ancillæ tuæ, attende fletum, suscipe preces, & mihi vnicum filium iam in extremis positum redde, ut plena gaudio, vacua gemitu, cuncta regentis laudare possim magnalia. Vides infelicem extorquente morte rapinam, aut mihi filium restitue, aut pariter cum ipso funeratum me obtine. Indulge pater Placide miseræ, per magistrum tuum Benedictum te adiuro, quam dolor reddit audacem. Quæ flebiliter poscente, mox ut beati Placidi dextra supra expirantem signum salutiferæ Crucis expressit, quasi euigilans de sopore, matris papillas expetijt qui iam frigebat in mortem. Ità in momento temporis filius de mortis fauce, mater tollitur de mœroris funere. Gratia creatori & gubernatori ab omnibus redditur, patris Benedicti sanctitas cunctorum ore prædicatur, qui talem dignus fuit nutrire discipulum, à quo morbis iugiter ac languoribus imperabatur. Post hæc oblatu est ei quidam paralyticus vniuersorum membrorum damnata ferrens officia, nullumque vigorem retinens plantæ vel dexteræ. Sanctus autem Domini Placidus, qui dona larga præstabat mortalibus, super eum salutiferæ Crucis signaculum fecit, confestimque morbus excluditur, salubris vigor illabatur, recreatisque visceribus melius renascitur salute, quàm germine, plus acquirens & plus sumens ex munere, quàm sumpsit ex origine.

Nota virtutem signi salutiferæ crucis.

Ehæc Crucis signo sanat paralyticum.

Cap. 19.

Alius intereà vir cum quartano typo grauiter affligeretur, fidens de beneficio Dei, beato occurrere studuit Placido, quem sanctus vir attritum conspiciens, orationem fudit ad Dominum, dicens: Domine Iesu Christe, qui focrum Apostoli tui Petri, puerumque Centurionis solo verbo curasti, te quæso per suffragia dilectissimi serui tui magistri nostri Benedicti, huic languido portum salutis ostende. Necdùm verba finierat, & quasi impetus fluminis ità quartanæ febris ignis extinctus est, sanusque con-

Eccè quæra orationis virtus.

His

DE S. PLACIDO ET SOCIIS MARTYRIBVS.

645

His porro diebus quidam claudus vix à duobus aduectus, ei presentatus est, qui erat mutus & claudus, lingua vigebat immobilis anhelitu palpitante, pars erat tota de funere, vt videntibus oculis reliquum esset cadaueris. Super quem misericorditer vt signum salutiferæ crucis Placidus pater impressit, confestim omnis viror per membra diffunditur, venarum fluxus ac si riuulus esset suscitatur, neruorum imbecillis stupor excutitur, naturali motu ad vitalem vsu tota fabrica renouatur. Mox linguæ plectrum, digitorum glomi tenduntur, pedum bases solidantur, totaque viscerum moles. Hoc fuit Placido vniuscari quod tangere, ac conualescente medela, Deo gratias referens, sancti deosculabatur vestigia.

Cap. 20.

Ad signum
Crucis sana-
tur æger.

Eo quoque tempore quidam vir ad sanctum Domini accedens, supplicare cepit vt ad amicum suum aut ipse aut missi eius venirent. Sed quia seruo Domini fuit accessus difficilis, parumpèr distulit. Alteraque die exoratus, ad eum accedere studuit, qui sub torture duplici, hinc pressus valetudine erat, inde podagra vulnere cruciabat. Quem vir Domini premissa oratione signauit, eodemque momento debilis, manibus directis de languore longinquo gressu solidato profsiluit. Sed vt duplicaretur tunc sanitatis mysterium, sanitas quæ præcessit in vno, peruenit ad alium.

Cap. 21.

Oratione &
signo Crucis
& hic ægro-
tus sanatur.

Nam quidam vir habens filiam mutam, cæcam & surdam, exponit viuum cadauer ante sancti viri vestigia, dicens: Pater sanctissime, quod tibi de medicina restat, huic languidæ impende. Nam tibi creditus reseruarum esse, vt ei restituta sanitate acquirat à te quod amisit de germine. Tunc pietas insignis euocatur in lachrymis. Mox ad militia suæ Placidus belliger arma conuertitur, ad obtinendam victoriam preces offert summus inter oratores orator. Vir autem sanctus ab oratione exurgens, salutiferæ Crucis signaculum super languidum faciens, eo momento in Trinitatis nomine rino depulso languore, statim patefactis aurium oculorumque meatibus, plaudentibus cunctis, muta loquax, surda audiens, cæca videns effecta est. Quo facto, vniuersi laudem dederunt altissimo, & Placido beatissimi patris Benedicti discipulo. Alius præterea Romanæ vrbis incola cum pessimum typum infirmitatis incurrisset, ad sanctum Domini deductus, sanitati pristinæ redditus est. His taliter prælibatis, prosequamur & reliqua.

Muta, cæca
& surda resti-
tuitur in-
tegritati.

Cap. 23.

Quidam præterea non ignota gentis municeps, missa manu in vulnere cuiusdam, tota intumuit, hinc crassante feruore tota pars brachij relaxatur putredine. Hic sancto Domini nunciū mittens vt ad se diuerteret, precibus fufis obtinuit. Sed mox vt eius brachium vir Dei sacro vexillo muniuit, mirificus medicus quicquid inerat vlceris, precioso signo restrinxit. Alij interea viro dum manus contractæ fuissent, ad sanctissimum virum morbo instigante percurrit, quem sacro signo addita oratione, sanitati priori restituit. Mirandis plus miranda ad gloriam Christi succedunt. Quidam præterea vir dum spiritu immundo acriter infestaretur, ad sancti viri presentiam curandus deductus est. Quem pater sanctissimus sanitati restituit, videntibus enim circumstantibus velut fumus de capite energumeni umbra fucata egreditur.

Virtute, S.
Crucis, mul-
tas curatio-
nes facit.

Cap. 24.

Eo etiam tempore viro Dei oblatu est languidus, cui duplex morbus inerat, inde verustas, hinc cæcitas, qui salutem deprecari verbis trementibus incepit. Qua supplicatione Placidus pater permotus languidi senis & debilis, oratione præcedente, sanctæ Crucis signaculo lucernæ oculorum reddunt luminis radium, & dato speculo Crucis, tenebræ diffugerunt. Qui illuminatus, Deo patri reddidit gloriam, per quem Christus operatur, sanctiq; præconia circumquaque diffamabat, dinumerantur morbi, vt Christus glorificetur fons Placidi patris sanctissimi.

Oratione &
signo Cru-
cis languidus sanatur.

Cap. 25.

Quidam nanque languidus ita capite, oculis & totis hydropis morbo tensus erat visceribus, vt in vris similitudinem quasi totus venter esset pertractus in vitalibus, & velut vitrum perluceret infecta cutis extrinsecus, qui à medicis desperatus ad beatum confugit extrema sorte remedium, quique mox vt vestibus exutus, & sacratissimæ Crucis est signo munitus, hydropis inclusus liquor sacri signi impressione consumitur. Sic modo admirabili nec intus humor retentus est, nec foris egressus, arte prædicabili humorem signo siccauit. Is autem qui languidus fuerat, diuinum beneficium per beatissimum Placidum in se patratum aduertens, Deum laudare & benedicere cepit, dicens: Domine Iesu Christe, qui mihi sanitatem reddidisti meritis sanctissimi serui tui Benedicti per preciosissimum Placidum discipulum eius, te benedico.

Signo quo-
que Crucis
hydropicū
sanat.

Cap. 26.

Vir autem Domini eum iam ad furcas caudinas propinquaret, quidam cæcus lucem postu-

postulaturus ad eum accessit. Quem sanctus Domini ut vidit, iussit illum perducere ad se. Et dum appropinquasset, manus suas super oculos eius clausos imponens, atque ad caelum sua lumina vertens, oravit ad Dominum, dicens: Lux mundi Deus, qui in fine temporum filium tuum Dominum nostrum Iesum Christum incarnari de Virgine constituisti, qui mundum in peccati fouea iacentem misericorditer per iam dictum filium tuum erexisti, qui beatissimum patrem nostrum Benedictum Ecclesiae tuae speculum & legislatorem dedisti, qui dedisti ei potestatem mederi omnibus vulneribus atque languoribus, tu per eius sanctam intercessionem huic misero in tenebris constituto lucis gaudia condonare dignare. Cumque orationem compleisset, super eius oculos signum luciferae Crucis imprimens, dixit: Illuminet te Dominus noster Iesus Christus filius Dei, qui caeco nato lumen restituit. His dictis, mox ut super eius oculos signum Crucis expressit, lux effulsit, & totum laborem medici virtus Crucis cessare fecit.

Ecced oratio cum elevatione oculorum ad caelum.

Vide miros orationis & signi Crucis Christi effectus.

Cap. 27.

Quaedam interea mulier dum grauissima infirmitate detineretur, audita fama miraculorum sancti viri, sollicitè interrogare coepit unde tantum gaudium in populo esset. Qui cum respondissent, quod eo Placidus beatissimi patris Benedicti discipulus transfret, qui caecos illuminat, daemones fugat, omnibusque necessitatem patientibus diuina dona impertit: mulier fide in Deum, spe in sanctum Domini feruens, ad eum accedere studuit. Vir autem sanctissimus praescius futurorum, videns mulierem venientem, interrogare coepit, unde vel qua ex re ad eum venire voluisset. Illa autem vestigijs eius prouoluta, dixit: Diu est, pater reuerende, quod diutino languore afflicta, sanitatis beneficium ex toto amisi. Unde supplex tuam paternitatem exoratura adueni, quatenus preces ancillae tuae exaudias, luctum consideres, & pietatem in me exhibens, redemptori & gubernatori omnium pro me preces effundas. confido enim & fiducialiter credo, quod per tuam sanctam intercessionem ostendat in me Dominus gratiam suam. Placidus mulieris fidem & deuotionem admirans, expansis in caelum manibus oravit ad Dominum, dicens: Lux aeternae Deus, vita, via, decus, sapientia caelorum, expelle quae ab ancilla tua omnem languorem, ut sanitati restituta, nomini tuo sancto gratiarum praecordia persolvere valeat. Vix in oratione Placidus sanctus verba compleuerat, & redeunte sanitate, mulier ad verbum viri Dei festina consurgens, facienti mirabilia in caelo & in terra laudum munia decantare deuotissimè coepit, confitens Placidi interuentu sanitatis sibi aduenisse beneficium.

Mulier languida sanatur.

Cap. 28.

Haec dum per ora circummanentium serperent, quidam vir per quamplura tempora febricitans decubabat in lectulo. Huic dum beatissimi Placidi miracula relata fuissent, cursu quo poterat beatum adiens Placidum, postulabat ab illo benedictionem. Quem vir sanctus viuifica Crucis vexillo muniens, dixit: Benedicat te Dominus Deus ex Sion, ut videas quae bona sunt in Hierusalem omnibus vitae tuae. Ad hanc itaque viri vocem validudo languoris recessit, dolor fugatus est, omnesque adstantes in stuporem & admirationem conuertit dicens, quod verè Deus visitauit plebem suam, qui tantum ac tale ad partes illas dignatus est transmittere donum. Ipse autem sanctus vir licet tanta magistro suo iuuante patratet & stupenda miracula, humilitatis amicus, humilitatem modis omnibus retinens, vltimum se omnium hominum iudicabat, dicens: Vermis sum & non homo, opprobrium hominum & abiectio plebis.

Psal. 127. Item febricitans.

Luc. 1.

Psal. 21.

Cap. 29.

Post patratum itaque per beatum Placidum in languente miraculum, quidam debilis manu contracta ad eum accessit. Quem dum sanctus vir perspexisset, oculis in caelum erectis, dixit: Domine Iesu Christe, qui ad interuentum Apostoli tui Petri claudum ad fores templi sedentem mirabiliter erexisti, tu per intercessionem dilectissimi serui tui Benedicti magistri nostri huic contracto manum restitue. Ad hanc vocem dum digitos eius suis sanctis manibus contrectasset, subito sicca palma reuiruit. Iisdem porro diebus quidam vir grauius à spiritu immundo vexatus, ad sanctum Domini Placidum curandus adductus est. Cumque pro eo omnipotentis Dei clementiam exorasset, manu sua signum Crucis super eum faciens, statim à circumstantibus de eius naribus scintillante igne fumus egredi visus est, cunctisque patenter innotuit prauae cogitationis authorem in specie fumi ab eo discessisse.

Act. 3. Item man contracta.

Item demoniacus.

Cap. 30.

Iam verò si exequerentur miraculorum singula quae in tali praecipue floruerunt itinere, haec sine numero essent, nec esset modus in pagina. In quocumque enim loco

loco vbi Placidi beati se conuertit presentia, nulla morborum generibus eius interuentu defuit medicina: quia quot se obtulissent languentium vulnera, tot super ægros fundebat salutis semina. Nam beati Placidi quis exæquare poterit prima ad vltima? cum per signum Crucis saluaret languidos, curaret energumenos, ante quem quantum occultè venisset antiqui hostis versutia, statim se manifestauit fraudulenta fallacia. Hac de re à conspectu sancti viri quia celari non poterant, nec tolerabant presentiam, terribili vlulatu sua gemebant incendia, passim per loca violenter exponebant crimina, suspensa per aëra frequenter nec interroganti confitebantur & nomina, & sæpè suo impulsu currebant ad sanctum virum crucianda dæmonia, pendebantque religati energumeni aërio vinculo, & quasi clauis defixo tendebant vestigio. Cumque iter ageret, strages dæmonum ante Placidi beati obtutum cadebant cateruatim, per vestigia diuersis modis effusa. Hac muta, illa clamantia, illa fixa, hæc lubrica, & velut ante iudicem dum gesta ferrent, non effugiebant tormenta. Sed ad sancti viri præconium quanta est hæc laudatio, cum ineffabiliter multa & stupenda fierent sub momento? Iam verò de miseria egenorum releuanda quantum fuerit prodigus, explicare quis poterit? Intantum enim etiam in itinere constitutus, miserias & egestates aliorum releuare studebat, vt iure cum Iob dicere posset: Ab infantia creuit mecum miseratio.

Quor miracula per signum Crucis operabatur sanctus vir?

Dæmones ad eius obtutum cadunt.

Iob 31.

Tunc temporis quidam iuuenis intantum fuit membrorum destitutus officio, vt calcanea natibus quasi clauis inhereret affixa, manusque ad mamillas & brachia retrò hinc inde costis quasi quodam glutino necerentur, oculis quoque & auribus ipsique linguæ propria erant negata officia. Hic adiutorio suorum impositus in sistarcia, comitantibus sibi pueris, ad beatum Placidum peruenit, prostratusque pedibus eius, rogabat vt sibi solita pietate succurreret. Quem flebili voce misericordiam poscentem sanctus Domini cum perpexisset, inquit vnè venisset. Tum ille, Propter te, inquit, pater sanctissime, patria parentibusque relictis, nequaquam de pollicitatione dubius, sed Christi virtute securus, huc ad te sanandus adueni. Ad hæc sanctus erectis in cœlum manibus & oculis, Dei omnipotentis clementiam deuotissimè coepit supplicare, vt per merita sanctissimi Benedicti misero sola pietate succurreret. Cumque orationem complèsser, languidus magnis vocibus coepit clamare, ita vt vocibus eius omnes percellerentur. Et ecce repente coherentia coeperunt membra resolui, atque decurrente cruore paulatim crura & manus diutino glutino eorata, in pristinum vigorem restitui. Sicque factum est, vt æger qui alienis manibus delatus aduenerat, proprijs iam sanus incederet vestigijs. Et ita est in eo plenitudo restaurata salutis, vt in vno eodemque tempore & visum oculi, & aures auditum, & lingua eiusdem rectè loquendi pristinum recepissent officium.

Cap. 31.

Curatur toto corpore debilis.

Quidam verò dum per annos quamplures manuum ac pedum, sed & oculorum fuisset priuatus officio, ad Placidum patrem almificum veniens, vniuersa debilitatis molestia liberatus est. Alius quoque adolescens qui erat à renibus vsque deorsum, omnium immobilis rigiditate membrorum, ita vt manibus innitens vniuersum post se corpus trahens, ad instar vermium per terram reperet. Hic ad sanctum Placidum adductus, salutem integerrimam recuperavit in omnibus membris.

Cap. 32.

Item alij debiles duci.

Per eos dies dum sanctissimi Placidi miracula per ora hominum volitarent, Deoque ac patri sanctissimo Benedicto magistro eius super tanta prodigia gratias agerent: Quidam cæcus duci se ad beati Placidi presentiam fecit, clamans & dicens: Placide serue Dei viui, adiuro te per magistri tui Benedicti dulcissimum nomen, vt mihi à Domino Salvatore illuminatore omnium visum impetrare digneris. Confido enim, & fideliter credo, quia quicquid à Domino petieris impetrabis. Sanctus autem Domini Placidus pietatis discipulus, more sibi solito ad misericordiam flexus, viuificum signum Crucis super oculos eius faciens, dixit: Domine Iesu Christe, qui cæco nato oculos quos natura negauerat reddidisti, & sedentes in tenebris & umbra mortis illuminasti, tu per merita serui tui magistri nostri Benedicti, huius cæci oculos illuminare dignare, vt videns mirabilia tua, sanctum nomen tuum, quod est benedictum in secula, laudet hic & vbique. Cum à circumstantibus responsum fuisset Amen, ilico aperti sunt oculi eius, coepitque laudare Deum, dicens: Benedictum sit nomen Domini gloriosissimi, qui me illuminauit per intercessionem beati patris Benedicti, & per sanctissimum Placidum discipulum eius. Fit vox letitiæ per ora cunctorum, pueri cum mulieribus, iuuenes cum senibus,

Cap. 33.

Iohan. 9.

Cæcus à natiuitate videt.

Domi-

dominatori & saluatori Domino Iesu Christo laudem decantantes occurrunt, clamabātque: Gloria tibi, salus ac vita cunctorum, qui tantum ad partes nostras dignatus es transmittere donum.

Cap. 34.
Venit Bene-
uentum S.
Placidus.

Indè itaque Placidus beatissimus pater egrediens, Beneuentum deuenit, atque à sancto Martino Episcopo ob amorem beatissimi patris Benedicti cum omni reuerentia susceptus est. Ibi itaque vir Domini Placidus dum cum eodem sancto Pontifice resideret, claudus quidam Malo nomine, iuxta Episcopum eūdem cōmanens, qui non aliter quàm genibus repens, cum scabellulis terrā verberat, comperit à Gordiano & Donato ac ciuibus vr̄bis illuc aduenisse Placidū beatissimi patris Benedicti discipulum, cuius sanctitatis & virtutis fama se iam per totum orbem extenderat. Hic nisi quo poterat beatum adiens Placidum, coepit clamare, dicens: Adiuro te Placide serue Dei excelsi, per orationem magistri tui sanctissimi Benedicti, cuius meritis, sicut audiuius, liberatus es nē ab aquis lædi potuisses, vt me sanitati restituas. Et cum à sancto Martino Episcopo & ab omnibus rogaretur, iussit eum adduci ad se, & stans super illum orationes fudit ad Dominum, dicens: Domine Iesu Christe, qui totum mundum cum esset perditus restaurasti, tu per merita beatissimi patris Benedicti adesto nobis & huic famulo tuo, opem salutis ei inferendo, vt pristina sanitate recepta, nomen tuum gloriosum benedicat in secula seculorum. Et cum omnes respondissent Amen, protinūs consolidatæ sunt bases eius & plantæ, & sanissimus surgens, clamabat: Gloria tibi Domine Iesu Christe, qui me saluum fecisti per beatissimum Placidum discipulum sanctissimi Benedicti serui tui. Habitatores autem ciuitatis Beneuentanæ tale miraculum per beatum Placidum patratum videntes, laudabant & benedicebant Deum, dicentes: Iubilet & psallat tibi Deus terra, pontus, & plebs fidelis hymnum decantet, qui seruo tuo Benedicto tam preciosum concessisti discipulum.

Claudus
ambulat.

Psal. 65. &
97-99.

Cap. 35.

Talia dum quidam cæcus audisset, propinquorum manibus ad patris Placidi præsentiam se duci fecit, lachrymosisque singultibus clamabat, dicens: Placide serue Dei dilecti, qui meritis magistri tui Benedicti adiutus, sanitatis gaudia quampluribus reddidisti, succurre quæso meæ miserabili cæcitati, quatenus deletis tenebris lucem possim adspicere, & cuncta regentem cum cordis iubilo valeam collaudare. Sanctus verò Domini Placidus ad misericordiam flexus, erectis in cælum manibus, dixit: Domine Iesu Christe lux vera, quæ illuminas omnem hominem venientem in hunc mundum, tu per merita magistri mei serui tui Benedicti, huic cæco lumen donare digneris, vt videntes mirabilia tua laudent & benedicant nomen tuum, quod est gloriosum in secula. Hi verò qui aderant, cum respondissent Amen, exaudiuit Dominus de templo sancto suo seruum suum, cæcoque poscenti lumen restituit. Qui sanitati redditus clamabat, dicens: Tibi sit Christe laus, honor, decus & iubilatio, qui me illuminasti intercessione sanctissimi serui tui Benedicti per beatissimum Placidum discipulum eius. Fama huius rei omnem continuò repleuit vr̄bem Beneuentanam. Ad tantum miraculum ruunt cuncti obuiam, cuncta regentem cum magna exultatione laudantes.

Oratio cum
manuū erec-
tione.
Iohan. 1.

Cæcus videt

Cap. 36.
Venit Canu-
siam S. Pla-
cidus ad S.
Sauinū Epi-
scopum.

Beatissimus verò Placidus sanctum Martinum Episcopum salutans in osculo sancto, post aliquos dies ad Canusiam Apuliæ ciuitatē deuenit, in qua cum ingenti gaudio & dilectione ob amorem beati Benedicti à sancto Sauino eiusdē ciuitatis Episcopo susceptus est. Idem sanctus Sauinus Episcopus tam beatissimo Placido, quàm & omnibus qui cum eo venerāt, omnem humanitatis curam exhibuit. Sanctus autem Sauinus per tres dies beatum Placidum secum retinens, dulcia inuicē perennis vitæ inter se ferebant colloquia, & per interualla horarum interrogabat illum de virtutibus quas per beatissimum patrem Benedictum diuina exercuerat maiestas, simul etiam de vita & melliflua ac discretissima doctrina eius.

Cap. 37.

Interea dum ista dicuntur, & illa referuntur, Laudulfus quidam nomine, manum aridam & incuruatam habens, vbi comperit illum aduenisse Placidum discipulum beati Benedicti, flens & eiulans venit, clamauitque: Placide virorum sanctissime, adiuro te per eum qui cuncta creauit, & per magistri tui Benedicti sanctum nomen, vt mihi sanitatis beneficium implores à Domino. confido enim, quia per te ostendet in me Dominus misericordiam suam. Hæc cum dixisset cum ingenti luctu, aridam manum beatissimo Placido ostendebat. Id ipsum omnes qui in eodem spectaculo erant, & qui occurrere poterant, vnā cum sancto Sauino Episcopo suppliciter expo-

exposcebant, rogâtes eum vt pro eo omnipotenti Domino supplicaret. At ipse vt erat pijsimus, ex intimo cordis trahens longa suspiria, cum lachrymis orationem fudit ad Dominum, dicens: Deus omnipotens cui nihil est impossibile, qui celum, terram, mare & omnia quæ in eis sunt, ex nihilo creâsti, qui dedisti, huic famulo tuo in baptisate remissionem omnium peccatorum, tu hunc per merita beatissimi patris nostri Benedicti in pristina incolumitate reintegrare dignare, per Dominum nostrum Iesum Christum filium tuum, qui tecum viuuit & regnat Deus in secula seculorum. Hæc cum dixisset, vtraque manu sua manum eius aridam apprehendens, ait: Sanet te Dominus Iesus Christus, qui dignatus est extendere manum aridam in synagoga. Continuo itaque extensa est illius arida manus & incuruata, & pristinae sanitati restituta est. Sanctus verò Sauius Episcopus tale miraculum per beatum Placidum dum aduertisset, glorificabat Dominum, dicens: Gratias tibi refero cunctorum vita salusque, qui beatissimo seruo tuo Benedicto talem nutrire concessisti discipulum, per quem tibi signa & prodigia patrari sit placitum. Sit nomen tuum benedictum ex hoc nunc & vsque in seculum. Hi autem qui presentés erant, hoc videntes glorificabant Deum, patremque sanctissimum Benedictum summis adorijs extollebant.

Psal. 123.
& 145.Math. 12.
Marc. 5.
Luc. 6.
Manus arida
integritati
restituatur.

Psal. 112.

Sanctus verò Placidus beato Sauius Episcopo valesciens, & inde iter accelerans, post non multos dies deuenit Regium Calabriae ciuitatem. Quem sanctus Sisinius eiusdem ciuitatis Episcopus ob reuerentiam quam in sanctissimo patre Benedicto habebat, cum omni diligentia suscepit, duobusque diebus secum retinuit. Itaque dum fama per omnem prouinciã Calabriae de beati Placidi aduentu volitaret, leprosus quidam, audita opinione miraculorum sancti viri, venit ad eum, clamans & dicens: Placide serue Dei, adiuro te per magistrum tui Benedicti sanctum ex venerabile nomen, vt tuis sanctis precibus sanitatis gratiam pro me implores à Domino, idè te Dominus ad has partes direxit, vt languidis & debilibus sanitatem cordis & corporis conferas. Vir autem Domini Placidus erigens se in caelum, orationem fudit ad Dominum, dicens: Deus omnipotens solus sine fine & initio, qui totum mundum creâsti ex nihilo, qui in fine temporum filium tuum Dominum nostrum Iesum Christum incarnari de Virgine, & Crucis patibulum subire fecisti, quò vetustum solueret proprio cruore peccatum, tu per merita sanctissimi serui tui magistri mei Benedicti hunc leprosum dignare emundare, vt sanitate corporis sui animaeque recepta, nomen tuum sanctum collaudet hic & ubique. Confestim itaque sanitati redditus, benedicere cepit & laudare Deum, qui tanta mirabilia per beatum Placidum ostendere dignatus est.

Cap. 38.
Venit Regium, eumque Sisinius Episcopus reuerenter excipit.

Leprosus mundatur.

Hæc dum ad notitiam cunctorum peruenissent, quidam vir diutino languore vexatus, ad sanctum Domini venit, procidensque ad pedes illius, cum lachrymis dicebat: Credo pater sanctissime, quia tuis sanctis interuenientibus meritis, in recipienda sanitate Deus petitioni meae dabit effectum. Pater autem sanctissimus pro eo orationem ad Dominum fundens, sanitati restituit. Et qui semiuiuus venerat, cunctis mirantibus incolumis rediit. Non solum verò ibi, verum & per omne itineris spatium ad laudem & gloriae sui nominis multas virtutes operari dignatus est Dominus Iesus Christus per beatum Placidum, meritis & orationibus beatissimi Benedicti magistri sui interuenientibus. Caecis namque visum reddebat, surdis auditum, exinanitis & stolidis rectum sensum, claudis gressum restituerebat, daemones effugabat, leprosos mundabat, omnibus infirmitatibus subueniebat. Ob quam rem Deum in omnibus glorificantes, beati Placidi merita magnis praconijs extollébant, dicentes: Benedictum sit nomen Domini gloriosum à seculo & vsque in seculum, qui per sanctissimum seruum suum Placidum beati Benedicti discipulum, tales ac tantas virtutes operari dignatus est. Donatus praeterea eiusdem beati Placidi famulus, dum sollicitè quaereret nauem cum qua posset in Siciliam nauigare, obuium habuit quendam clericum mutum & surdum, nomine Siconem, inauditis ac flebilibus morbis laborantem, cui ex auribus putredo cum vermibus profluerebat. Hic quantum auditum & loquelam in infirmitate amisisset, scientia tamen agnoscendi & videndi quam maximè vigeat, & ea quae ad corporis sustentationem congrua erant, nutibus & indicijs exposcebat. Quem cum Donatus tanto infortunio depressum & aggrauatum vidisset, eos qui cominus stabant ex re tanta calamitatis inquit. Dictumque est ei, quia loquelam & auditum vi longae infirmitatis amisit. Hæc Donatus à ciuibus dum verba cepisset, calamitatem eius miseratus, ad virum Dei illum perduxit, atque ad pedes eius pro-

Cap. 39.

Quidam eger sanatur.

Multas curationes facit.

ijiciens, rem prout erat per ordinem pandit. Ipse nanq; seruus Domini tunc residens, lectioni operam dabat, cumq; à ciuibus & clericis, qui ad eum visitandi gratia venerant, rogaretur vt pro eodem languido omnipotentis Dei exoraret clementiam, surgens paulispèr intrà se Dominum rogauit, dehinc conuersus suas manus super caput infirmi posuit, dicens: Domine Deus omnipotens, qui hominem de limo terræ plasmasti, & inspirasti in faciem eius spiraculum vitæ, qui dedisti ei dignoscẽtiam boni & mali, tu Domine per orationes & merita sanctissimi patris nostri Benedicti, & omnium monachorum qui tibi sub eius magisterio famulantur, dignare adesse nobis, & per nos humilimos & peccatores seruos tuos occurrere huic famulo tuo, cõferendo ei sanitatem, vt omnes videntes & audientes dent gloriam nomini tuo sancto, quod est benedictum ante omnia secula, & benedicatur nunc & per infinita secula. Cumque omnes qui aderant respondissent Amen, ilicò solum est vinculum linguæ eius, & aperta sunt & sanata aures illius, & audiens planissimè loquebatur sine offensione, laudans & benedicens Deum & patrem sanctissimum Benedictum.

Cap. 40. Alio verò die valesciens beato Sisinio Episcopo, nauem conscendit, transfretans-
 Venit in Sicilia S. Placidus. que Farum, Messanam Siciliae deuenit ad urbem. Cumque descendisset ad terram, Gordianum famulum suum direxit ad ciuitatem, mandans vt Messalinum ciuem Romanum, Tertulli patris sui amicissimum, ad se vocaret. erat enim ditissimus. Quem ubi inuenit, ad litus maris ubi sanctus Domini Placidus morabatur, secum adduxit. Videns autẽ Messalinus beatum Placidum iuxta maris litora stantem, formamq; eius vultui Tertulli patris ipsius assimilantem, equo quo insederat descendens, ad pedes eius cecidit. Quem sanctissimus Placidus à terra eleuans, osculatus est eum, atque benedicens, rem propter quam à sanctissimo patre Benedicto directus fuerat, per ordinem

Honorificè à Messalino excipitur. pandit. Messalinus verò beatum Placidum diutius complexans, & ad pectus suum adstringens, lachrymas quoque inuicem præ gaudio fundentes immorati: demum quoque idem Messalinus Gordianum & Donatum famulos eius deosculans, apprehendens iterum dexteram beati Placidi ac diu exosculans, cum ingenti honore duxit ad domum suam, & repleta est omnis ciuitas Messana gaudio super aduentu eius. Messalinus aurem dum in domo sua cum beato Placido resideret, & nonnulla de his quæ ad æternam vitam attinent ab ipso audiret, requisitus ab eodem seruo Domini est de possessionibus ac portibus, de seruis & ancillis, quæ ipse vnà cum Tertullo patre suo imperpetuum possidenda beato Benedicto tradiderat. Desiderabat enim videre singillatim loca in quibus possessiones erant. Rogauit etiam vt aduentum suum omnibus amicis Tertulli patris sui notificaret, necnon seruos & ancillas quos ibi habebat, ostenderet, procuratores quoque quos iam dictus genitor suus super easdem cortes præposuerat, ad se accersiri iussit. Messalinus verò Metellum filium suum euocans, præcepit vt cum vno ex seruis suis cortes & possessiones Tertulli patricij percurreret, & earundem cortium procuratores ac portuum custodes cum amicis iam dicti patricij ad beatum Placidum duceret. Qui paternis iussis obtemperans, vno tantum seruo assumpto assensu equis, quæ sibi iniuncta fuerant, implere sollicitè cepit.

Cap. 41. Illucescente verò die beatus Placidus Messalinum euocans, dixit ad eum: Non decet
 Nolent hoc illi Monachi, qui passim per seculari uides vagantur, putantes hoc sibi licere. Monachum in domibus laicorum stationem habere, quia contrarium est omnibus modis ordini nostro. Quapropter si vestra nobilitati non habetur contrarium, eamus, & provideamus locum in possessionibus patris mei, in quo monasterium construere valeam. non edificare enim supra fundamentum alienum decreui. Veniensque post hæc ad portum maris, inuenit locum habilem ad monasterium construendum, & cum baculo quod manu gestabat, designauit locum, in quo oratorium Baptistæ Iohannis, in quo domum suam & omnis monasterij officinas construere valeret. Post hæc beatus Placidus conuersus ad Messalinum, dixit: Præpositus istius portus Messanæ ciuitatis ubi est, & quo nomine nuncupatur? Et Messalinus, Hic, inquit, propè est: de nomine autem vnde interrogasti scias, quia Pompeius Cilius appellatur. Tum sanctus iussit illum vocari ad se: qui dum venisset, cecidit ad pedes eius. Quem beatus Placidus è terra eleuans, præcepit quòd de precio quod de portu acceperat, construeret domum, in qua ipse cum suis habitaret, simul etiam & ecclesiam ad honorem beati Baptistæ Iohannis, in qua die ac nocte omnipotenti Domino deseruiret. Et dixit ad illum: Tuum volo vt sit, artifices in hoc loco ad operandum, vbicunq; eos per totam Siciliam inueneris, adducere, necnon seruos & ancillas ad lapides & quæque necessaria sunt comportada adunari, vt hoc opus ipsum celerius possit expleri, maxime

Iubet construere monasterium S. Placidus.

tamen domus in qua habitare valeam. Et vt hæc omnia citius fiant, omnes prepositos portuum & procuratores cortium tanto labori interesse volumus, dando sumptus & queque necessaria sine dilatione aliqua. Filium verò tuum vice tua super portum præpone. Tu verò insta fabricæ, vt citò possit expleri. Præcepitque vt de redditibus cortium, & de censu portuum pecuniam Romam ad columnas & epistylia emenda transmitteret. Designauit etiam coram Pompeio Cilio, in quo loco dormitorium, refectorium, coquina, cellarium & omnes monasterij officinæ construerentur.

Congregatis itaque quampluribus artificibus, iactisque in Christi nomine fundam-
 mentis, coeptum opus certatim & sine intermissione perficiebatur. Cap. 42. Primò nanque ibi domum, in qua beatus Placidus maneret, amplam satis extruxerunt. Messalinus autem interdù aptissimam mansionem beato Placido assignauit, in qua liberè posset solus sedere, legere & orare. Cibos verò afferebāt ei & suis, serui illius, & omnes amici patris eius. Idem quoque Messalinus cum familia sua sequestratus in alia domo manebat. Pompeius autem Cilius iuxta quod sibi beatus Placidus imperauerat, vice sua posuit super portum Messanæ ciuitatis filium suum nomine Pillium Vitellium, iuuenem prudētissimum, sapientia & bonitate multa pollentem. Quadā verò die dum à constructione monasterij ad domū suam, quā sibi Messalinus commodauerat, sanctus Domini Placidus rediret, obuium habuit quendam cæcum nomine Siluium, natione Romanum, qui plorando lumen amiserat, & per decem & octo annos penitus non viderat. Illo nanque tempore omnes qui insulam Siciliæ habitabant, incolæ Romanorum erant. Puer autem qui cæco ducatum præbebat, Placidum patrem sanctissimum venientem prospiciens, dixit ad eum: Ecce sanctus Domini Placidus beati Benedicti discipulus, nup̄er ab Italia veniens, de quo per totam Siciliam rumor exiuit, iam appropinquat. Cæcus autē ex ore pueri talia dum verba audisset, coepit clamare voce magna, dicens: A diuro te Placide beatissime serue Dei, per Crucem Domini nostri Iesu Christi & sanguinem illius preciosissimum, quem pro salute humani generis fudit, vt digneris pro me intercedere ad Dominum, vt reddat mihi lumen oculorum meorum quod plorando amisi, quia per decem & octo annos omninò lumen cæli videre non potui. Id ipsum Messalinus cum famulis suis, & alij quamplures qui vnà cum eo ad ciuitatem redibant, exorabant. Tantis itaque vir Domini Placidus supplicationibus motus, substitit, iussitque cæcum adduci ad se. Et dum venisset, posuit manum super caput eius, orans intrā se parump̄er. Completa oratione sacrosanctum Oratione & signo Crucis cæcum illuminat. Ioh. 1. & 9. signum super oculos eius faciens, & manus suas super eum imponens, cunctis audientibus, dixit: Domine Iesu Christe, qui es Lux vera quæ illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum, qui cæcum à natiuitate illuminasti, & dedisti ei lumen quod natura negauerat, tu illumina oculos istius cæci ad gloriam & laudem tui nominis, qui cum patre & spiritu sancto viuis & regnas Deus in secula seculorū, Amen. Statim verò aperti sunt oculi eius, & ita acutissimè coepit videre, ac si infantulus esset. Hi verò qui aderant, hæc videntes & audientes, procidentes in terram, benedicebant & glorificabant Deum, patremque sanctissimū Benedictum digna extollebant veneratione. Diffamatum est hoc miraculum per vniuersam Siciliam, ita vt ex omni insula ægroti & languidi coadunati ad eum producerentur.

His quoque diebus quidam vir à dæmonio correptus dolendo exitu cruciabatur. Cap. 43. Rogatus itaque vir Domini Placidus vt pro eò omnipotentis Dei exoraret clementiam, iussit eum ad se attrahi, & stans super illum orationē fudit ad Dominum, dicens: Domine Iesu Christe, qui mundum diabolica fraude seductum de eius potestate liberasti, qui regnum illius destruxisti, tu per intercessionem dilecti serui tui Benedicti magistri nostri, hunc hominem ab hac dæmoniaca vexatione dignare mundare, vt videntes nomen tuum sanctum collaudent in secula seculorum. Cumque circumstantes respondissent, Amen, vir Domini Placidus signum Crucis contra vexatū faciens, Dæmoniaco curatur. inimundum spiritum ab eo effugauit. Hi verò qui præsentés erant, coeperunt latidare Deum, qui per sanctissimū Placidum beati Benedicti discipulum, tam insigne dignatus est operari miraculum. Igitur cum fama per Siciliam exisset, quòd esset in eadem prouincia Placidus beati Benedicti discipulus, qui ægrotantibus manus imponit & sanantur, cæcis reddens visum, surdis auditum, claudos erigens, dæmones fugans, & omnes infirmitates curans: ex tota Sicilia, necnon etiam de Africa conuenientes, omnes infirmantes in vnum congregauerunt, rogantes, ac per patris Benedicti nomen Placidum attestantes, vt illis sanitatis gratiam impetraret à Domino. Sanctus

Omnes egri toti Siciliæ curantur. autem Domini tantis calamitatibus condolens, simul etiam & fidem admirans, orauit sic: Domine Iesu Christe, qui magistro meo Benedicto dedisti potestatem apud te impetrandi quod veller, tu per ipsius sanctam intercessionem omnibus languoribus istis salutem conferre dignare, ut sanitate percepta laudem referant nomini tuo sancto. Et dum responsum fuisset Amen, sani effecti sunt, laudantes & glorificantes Deum. Quanta etiam miracula per beatissimum Placidum illis temporibus Dominus Iesus Christus operari dignatus sit, enarrare ea omnia valde longum esset, de quibus tamen aliqua dicemus.

Cap. 44. Dum enim in ciuitate Messana maneret, & Messalinus cum amicis iuxta eum resideret, quidam viri eidem seruo Domini paralyticum quendam ita afflictum obtulerunt, ut nequiret quis discernere compages membrorum. Rogante vero Messalino & his qui presentes erant pro eo, vir Domini Placidus oratione facta, contrectansque dissolutos artus, dixit ad eum: In nomine Domini nostri Iesu Christi filij Dei viui, cuius virtute vniuersa consistunt, adiutus meritis sanctissimi magistri nostri Benedicti, surge sanus & incolumis, & perage opus tuum. Statim itaque ad eius iussione[m] consurgens, benedicebat Deum & patrem sanctissimum Benedictum. Quod miraculum videntes Siculi, benedicebant Dominum nostrum Iesum Christum, qui tantam gratiam diligentibus se conferre dignatus est.

Sanatur paralyticus. His quoque diebus quidam Siculus ad virum Domini venit, rogans & multa prece deposcens, ut sodalem suum ex multo iam tempore paralytis languore detentum, sua visitatione sanaret. Obsecrante itaque eo una cum his qui presentes aderant, ad lectum ægrotantis accedere studuit, orationemque ad Dominum fundens, ait: Domine Iesu Christe altissimi patris filii, qui paralyticum in lecto iacentem solo verbo curasti, tu per intercessionem dilectissimi serui tui Benedicti magistri nostri, hunc paralyticum a lecto doloris absolue, quatenus curatus a tanto languore, gratiarum tibi in ecclesia tua referat actionem. Completa oratione signum Crucis super eum faciens,

Luc. 5. de lectulo confurgere iussit. Confestim is qui prius nequaquam proprijs viribus præagritudine & dolore surrexerat, ad Placidi præceptum sanctissimi surrexit incolumis. Omnes autem qui aderant, tanto percussi miraculo, magnificabant Deum facientem mirabilia solum, cœperuntque ei certatim infirmos offerre, quos ille signatus & benedicens, incolumes reddebat.

Cap. 46. Eodem quoque tempore quidam vir a dæmonio obsessus, ab beatum Placidum adductus est, cuius virtutem ut sensit hostis nefandus, clamare cœpit per os eius, dicens: Quid est Placide? animaduertis quod ipse sum quem superatum esse paulo ante gratulabaris? Sanctus autem Placidus conuersus ad vexatum, dixit: Dominus meus Iesus Christus filius omnipotentis, cui omnis creatura cælestis & terrestris obtemperat, ipse tibi in virtute sancti spiritus, per intercessionem sanctissimi patris nostri Benedicti, imperet erecrabilis dæmon, ut exiens recedas ab hoc homine, & ulterius non habeas potestatem introeundi in eum. Confestimque ab homine exiens, strepitum immanem & terrificum dedit. Hi autem qui spectaculo aderant, in stupore conuersi, benedicebant Deum.

Dæmon ab obsesso expellitur. Cap. 47. Quidam vir mentis depressus infania, cum ad sanctum Domini perductus fuisset, orationem super eum faciens, benedictionem dedit, sicque perdita mentis effectus est particeps acsi demetiam nullo unquam tempore perpeffus fuisset. Reuersus vero ad patriam, sonora voce patris Benedicti merita, & beati Placidi præconia modis omnibus prædicabat.

Cap. 48. Tunc temporis duo cæci audita fama miraculorum sancti viri, dixerunt ad inuicem: Cur exterioribus tenebris obcæcati, interioris hominis lumen perdidimus? quicumque enim languidus ad beatum Placidum accedit, sanus abscedit, & nos torpentes desidia in tenebris remanemus. Eamus itaque ad virum Dei, quatenus per eius sanctam intercessionem donet nobis Dominus Iesus Christus gratiam suam. Hæc dum inter se collocuti fuissent, propinquorum adminiculo fulti, ad patrem Placidum peruenerunt. Hos sanctus pater ut vidit, illorum cæcitati condolens, eleuatis in cælum oculis dixit: Domine Iesu Christe fili Dei, qui cum patre & spiritu sancto in principio cuncta creasti, qui cæci nati oculos aperuisti, qui mundum in peccati cæno & in tenebris & in umbra mortis iacentem, tua potenti virtute erigens, ad veram lucis splendorem reduxisti, intret oratio mea pijsime in conspectu gloriæ tuæ, inclina ad me aures tuas & exaudi me, & per suffragia dilectissimi serui tui patris nostri Benedicti, his lumine

priuatis

privatis visum restitue, vt tuum sanctum nomen benedicere valeant per omnia seculorum secula. Cumq; hi qui presentes erant respondissent Amen, exaudiuit Dominus de templo sancto gloriæ suæ seruissimum, cæcisq; lumen restituit clamantibus & dicentibus: Benedictus Dominus Deus Israel à seculo & vsq; in seculum, & benedictum nomen gloriæ suæ sanctum, qui percutit & sanat, vulnerat & medetur, qui illuminauit nos orationibus sanctissimi Benedicti per beatissimum Placidum discipulum eius. Sicq; gaudentes & exultantes, cum benedictione sancti viri ad sua reuersi sunt. Nullus nanque in Sicilia & Africa, & in toto Oriente inueniebatur præter Placidum, qui plùs inter homines miraretur. Et sicut inter multas gemmas preciosissima gemma micat, & iubar solis paruos stellarum igniculos obruit & obscurat: ita in Oriente & Meridie cunctorum virtutes & potentias Placidus solus suis virtutibus superauit. Minimum nanque se faciebat inter omnes, vt omnium maior esset, & quanto plùs se deijciebat, tanto magis à Christo subleuabatur. Omnibus nanque erat clementissimus, omnibus bonus: nihil animo eius clementius, nihil humiliter, nihil blandius fuit. Flebat, vt semper gauderet: despiciebat, vt semper amaret. Fugiebat laqueos contritos, vt fontem indeficientem reperiret.

Oratione,
duo cæci il-
luminatur.

Luc. 1.
Dan. 3.

S. Placidi
encomion.

In talibus itaque exercitijs vir quidam dæmonis infestatione quatiebatur, quem ante Placidum quoque varijs dæmon tunc torquere cruciatibus cœpit: vllulabat luporum more, latrabat vt canis, fremebat vt leo, sibilabat vt serpens, mugitum dabat vt taurus, rotabat caput, & post tergum terram vertice tangebatur. Miserebatur super tanto vexati infortunio Placidus, & lachrymas fundens, Dei omnipotentis clementiam deprecari cœpit, dicens: Domine Deus cunctorum restaurator, vitæ protector & portus, qui hominem ab antiquo hoste obsessum, tuo precioso sanguine liberasti, tu per intercessionem magistri nostri Benedicti dæmoniacum virus ab hoc seruo tuo expelle, vt pristinæ sanitati redditus, sanctum & venerabile nomē tuum glorificare valeat. Ad hæc itaque præcæ vexatus sanus effectus, laudare cœpit & benedicere Deum.

Cap. 49.

Dæmoniac
liberatur.

Cap. 50.

Iisdem porro diebus quidam vir omnium membrorum officio fuerat destitutus, adeo, vt nunquam absque magno dolore manum ad os ducere, vel ad ambulandum pedes mouere valeret, quoniam durius natibus adiuncti tenebatur. Eratque ei mors ipsa vitalis, quia in corpore eius velut in quodam vasculo, intrinsecus latebat anima. Qui dum ab affinibus ad sanctum Domini Placidum perductus fuisset, eumque suppliciter pœserent, quatenus pro eius liberatione Iesu Christo Domino preces fundere dignaretur: illorū sanctus acquiescens postulationitus, ait: Domine Iesu Christe fili Dei viui, qui es lux vera, salus, decus & vita generis humani, qui contractos restauras, & restaurando conseruas, qui elisos erigis, qui compeditos soluis, tu per ineffabilem misericordiam tuam restaura, repara ac consolida hanc creaturam tuam, quam de diaboli laqueis liberasti, vt videntes mirabilia tua, nomen tuum sanctū benedicant in secula. Expleta oratione, signum Crucis super debilem faciens, dixit: Sanet te Dominus Iesus Christus, qui dignatus est curare paralyticum in lecto iacētē.

Psal. 145.

Marth. 9.

Solito Cru-
cis signo &
oratione pa-
ralyticum
sanat.

Mirabilis Deus in sanctis, qui glorificantes se in sua præcepta seruando glorificat, & in momento exaudit. Nam ad verbum viri Dei sanitati restitutus, laudem decantare cœpit omnium Redemptori. Populi autem qui ad spectaculum venerant, hoc videntes, ingenito patri & vnico genito simulque flamine sancto perennem gloriam & laudem decantare cœperunt. Sanctus autem Domini Placidus, licet tanta per Christi Domini gratiam patraret prodigia, tanta exerceret vndique ad se venientibus stupenda miracula, à constructione monasterij sui nequaquam cessabat.

Cap. 51.

Die autem trigesima Metellus filius Messalini cum seruis suis, simulque cum præpositis portuum omnium & procuratoribus cortium & multitudine amicorum Tertulli patricij, ad beatum Placidum veniens, pecuniā infinitam secum deferens, sancto Domini Placido obtulit. Quam accipiens, ad patrium solum, id est, ad urbem Romanam direxit, ex qua columnas & epistylia emit, quæ cum in Siciliam delata fuissent, locari iussit in ecclesia quam tunc construebat in honore sancti Baptistæ Iohannis. Cum villicis autem & præpositis portuum & procuratoribus cortium diu multumque est locutus: & ob quam rem ad partes illas à sanctissimo magistro suo Benedicto directus fuisset rerulit, reddideruntque singuli rationem villicationis suæ de cortibus & portibus Tertulli patricij patris sui, quas tenuerant. Post hæc omnibus in commune præcepit, vt sine fraude & dolo aliquo & absque qualibet dilatione quotidie impenderent, quicquid sibi & suis in cibo, potu atque vestitu vel in cœnobij con-

Construit
ecclesiā in
honorem S.
Iohannis
Baptistæ.

structione necessarium esset, dixitque ad eos: Ego veniam visere vos, & omnes possessiones quas pater meus in hac provincia tenuit, ideoque ita agite, ita studete, ut nostram gratiam obtinere possitis. Hoc scientes indubiè, quia si me scandalizaueritis, scandalizabimini. Hæc cum dixisset, cum benedictione sancti viri redierunt unusquisque in sua.

Cap. 52.

1. Cor. 9.
Corpus suū
castigat &
in seruitutē
redigit.

Vide hanc
antiquorū mo-
nachorum
studii & in-
stitutū non
difforme à
nostris.
Abstinētia
S. Placidi.

Silentium
eius.

Clementia.

Luc. 3.

Cap. 53.

Eccē quo-
modo anti-
quitus ec-
clesiæ con-
secrabitur.
Multi man-
dum relin-
quētes sūt
monachi.

Cap. 54.

Oratione &
signo crucis
energume-
nū liberat.

Ipse autem pater sanctissimus, ea quæ à magistro suo Benedicto didicerat, modis omnibus implere satagebat. Refulgebat sanè doctrina pietatis in eo, dilatabaturque sanctæ cōuersationis doctrina agrum ferendo iustitiæ. Vndè factum est, ut per beatum Placidum ac discipulos eius, patris Benedicti & Cassinensis cœnobij veneranda religio per totum orbem terrarū diffusa sit & diffamata. Idem verò sanctus Domini Placidus spiritu sancto repletus, sine intermissione castigabat sanctum corpus suum, & in seruitutem omnem redigebat, ut membra quæ sunt super terram mortificaret. Sermo verò eius aliud non erat quàm mundi huius delicias spernere, onera orbis relinquere, ut Iesum Christum Dei filium liberè sequeretur, memorans illud quod Dominus locutus est, Nisi quis renunciauerit omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus. In sermone autem eius quanta grauitas, quanta modestia erat, enarrare quis valeat? Orationi & lectioni solus quotidie insudabat, ac sæpè & multum cum meditationi inseruiret, lachrymis fluebat. habebat enim spiritum magnæ compunctionis. Non diebus, non noctibus à colloquijs diuinis & psalmodia cessabat, omni tempore quadragesimalem vitam ducens, vinum nunquam bibens. In Quadragesima Dominico die, tertia & quinta feria, pane tantum & aqua contentus erat, alijs diebus nihil omnino recipiens. Cilicio semper ad carnem vsus est, & cum fatigatus esset ab oratione seu à genuflexione, sedendo potius quàm iacendo somnum capiebat. Nemo illū vnquam aliquandò vidit in aliquo acto commotum, sed semper honestum, humilem, grauem, mansuetum, benignum, nemini nocentem, nemini inuidentem, nemini quod malum est quarentem. erat enim omni hora, gratia Dei plenus. Nunquam aliquandò alicui homini locutus est nisi necessitas cōgisset, aut fratrum affectio, seu bonorum hominum vel pauperum, aut cum monasterij necessitas exposceret, semperque spiritus eius in Deo positus erat. Sed in omnibus virtutibus in quibus eum perfectissimus magister suus Benedictus instruxerat, de die in diē proficiebat atque crescebat: non æqualem se aliorum ducens, sed vltimorum omnium seruum. Iam verò de eius quid dicam clemētia? nil enim menti eius carius fuit, quàm potentem pauperi non præponere. Si pauperem videbat, sustinebat: si diuitem, ad benefaciendum hortabatur, illud prædicans Euangelicum: Qui habet duas tunicas, det non habenti: & qui habet escas, similiter faciat, ut cælorum regnum accipere valeat. Ibat autem frequenter ad operarios qui cœnobium & ecclesiam construebant, ad portum quoque maris & corres patris sui visendas, sicque demum reuertebatur ad domum quam sibi accommodauerat Messalinus.

Quarto verò anno postquam in Siciliam sanctus Domini Placidus venerat, monasterium omne vnà cum ecclesia sancti Baptistæ Iohannis satis decenter in omni constructione perfectum, atque ab Episcopo eiusdem Messanæ ciuitatis ecclesia dedicata est quinto Kalend. Augusti. Rogauit etiam idem sanctus Episcopum, ut totius monasterij ambitum aqua exorcizata respergeret, & orationem daret, sicque in eum sanctus Domini ingressus est cum suis ad habitandum. Cœperunt deinde nonnulli mundum relinquere, & sub beati Placidi magisterio cordis ceruices edomare. Intra breue nanteque temporis spatium, triginta fratres in eodem loco ad omnipotētis Dei seruitium congregati sunt.

Post hæc oblarus est eidem seruo Domini Placido quidam energumenus, qui diutius sathanæ laqueis irretitus, dirè afficiebatur. Quem cum vir Dei ita attritum vidisset, eius calamitati compatiens, orationem fudit ad Dominum, dicens: Domine Iesu Christe lux vera, qui es pius, clemens & misericors, expelle à figmento tuo per intercessionem sanctissimi magistri nostri Benedicti inimicū seruientem, ut à laqueo infidiatoris ereptus, laudem dicat nomini tuo sancto. Qui cum orationem complēset, signum Crucis contra vexatum faciens, antiquum hostem ab eo protinus effugauit. Igitur quia longum esset euoluere quanta per eum Dominus operatus est, ad eius gloriosissimam passionem exarandam veniamus.

PASSIO

PASSIO S. PLACIDI ET SOCIORVM EIVS.

PER idem tempus dū in Vrbe fama creuisset, quòd sanctus Do-
mini Placidus à venerabili patre Benedicto ad monasterium con-
struendum, & cortes ac possessiones Tertulli patris sui retinen-
das, in Siciliam directus fuisset, & quia in cœnobio à se constructo
triginta iam fratres sub patris sui Benedicti regula aggregasset, Eu-
tychius & Victorinus germani eius, quorum superius memoriam
fecimus, vnà cum sorore sua Flauia virgine, Placidum fratrem vi-
dendi desiderio ducti, & in eius amorem vltra modum accessi, ex consilio parentum
suorum urbem Romam egredientes, nauem conscendunt, dantesque carbasa Ven-
tis, Siciliam adeunt, & ad portum ciuitatis Messanæ applicantes, classē in litore sol-
uunt descendentesque de nauī, ad sancti Iohannis cœnobium tendunt, videntesque
fratrem, repleti sunt gaudio magno. Et primò quidem non cognouerunt eum, ob id
scilicet, quia ex quo beato Benedicto oblatus est, illum vlteriùs non viderant, & post
tanti temporis spatium vir factus, & monachali habitu indutus, atq; præ nimia absti-
nentia ac enormitate vigiliarum & orationū, corpore tabefactus & annihilatus erat.
At vbi per indicia agnouerunt eum, in oculis eius ruentes, & se diutiùs complexan-
tes, ob nimietatem amoris & gaudij, in fletum maximum proruperunt. Post hæc
cum omnia monasterij habitacula perlustrassent, ac conuenienter cōstructa laudassent,
aliquantis diebus apud beatum Placidum fratrem suum remorari decreuerunt.

Eodem tempore apud paganos qui in Hispania inhabitabant, Abdala impiissimus
Christi insecutor & hostis, regnū administrabat. Hic Christianæ religionis culturam
funditus de terra eradere, & Molochi templa & Luciferi culturam augere cupiens,
centum nauium expeditionem congregauit, & super eas quendam crudelissimum
Agarenum, nomine Mamucha, ducem præficiens, contra Romanum direxit Imperi-
um, mandans vt ciuitates & castra igni cremaret, ecclesias destrueret, Christianos ad
dæmonum, * Molochi, Rempham & Luciferi culturam compelleret, nō consentien-
tes diuersis supplicijs enecaret. Cuius ille imperio parēs, cum plurimam stragem no-
strorum dedisset, post aliquantos dies in quibus Eutyechius, Victorinus & Flauia virgo
ad beatum Placidum venerant, cum fratres nocturnalem synaxim in ecclesia decan-
tarent, iam dictus Mamucha in nauibus cum paganis sexdecim millibus octingentis
adueniens, fores monasterij cōfringi, & omnes in vinculis iussit adstringi. Quod dum
factum fuisset, Gordianus iam dictus, qui cum beato Placido à Cassinensi cœnobio
ad Siciliam venerat, cum esset iuuenis, per quandam posticam domus aufugiens eua-
sit. Donatus verò qui iam senio affectus erat, absq; aliqua interrogatione capite trun-
catus est. Sanctus autem Placidus vnà cum fratribus suis Eutychio, Victorino & Flauia
virgine, Fausto, Firmato diacono, simul etiā cum monachis triginta, catenis vinctus,
Mamuchæ ad spectibus presentatur. Quem truculentus arbiter vt vidit, dixit ad eum:
Quid vocaris? Sanctus Placidus respondit: Christianus sum. Dux dixit: Nega Christum
tuum, & dic in eum conuicia, & iuxta ritum inuictissimi Regis nostri Abdalæ deum
adora, & dimitte te. Sanctus Placidus respondit: Ego Dominum Iesum Christū nun-
quam negaturus sum, & pro eius nomine mori desidero. Dux verò ad hæc sanè indi-
gnans, dixit ad Eutyechium & Victorinum, Flauiam, Faustum, Firmatum diaconum &
reliquos triginta: Vos quid dicitis? Obtemperabitis præceptis excellentissimi Regis
Abdalæ, vt Christum relinquentes, deum nostrum adoretis? Sancti autem martyres
quasi ex vno ore dixerunt: Quod in animo insidet vestro, perficite. Vnus enim nobis
animus est, vna fides, vnus ordo viuendi, quapropter ea que à primo audisti, ab omni-
bus dictum esse putato. Pro amore nanque Christi parati sumus animam ponere.

Ad horum itaque martyrum famina dux Mamucha vehementer iratus, iussit san-
ctos Dei Placidum, Eutyechium, Victorinum ac virginem Flauiam cum reliquis san-
ctis expoliari, & grauissimè fustibus cædi, dicens: Verba verberibus cedant. Sancti
verò martyres exultabant & gaudebant in Domino, quoniam digni habiti sunt pro
nomine eius verberum supplicia pati. Videns verò impiissimus dux quòd iam in ex-
tremis essent, dixit ad eos: Dicite morti destinati, si relinquere vultis Crucifixum, an
perire decreuistis? Sancti martyres dixerunt: Nos Dominum Iesum Christum verum
Deum esse corde credimus, ore confitemur, & ab eius cultura nunquam recede-
mus. Fac quod vis, Christiani sumus. Stupefactus ad hæc crudelissimus arbiter, dixit

Cap. 1.

Inuisunt eū
fratres & so-
ror eius.Ecce mona-
sticum habi-
tū, abstinen-
tiam, vigili-
as, & oratio-
nes.

Cap. 2.

Mamucha
tyrannus ad
Italiā & Si-
ciliam mit-
titur ad per-
sequendos
Christia-
nos.

* Molochi

Vides mo-
nachos an-
tigritus vfos
esse palmos.
dia etiā de
nocte.S. Donatus
capite trun-
catur.Sancti Placi-
di & sociorū
ad ducē præ-
clarum te-
sponsum.

Cap. 3.

Fustib' gra-
uissimè cæ-
duntur.

ministris: Iterum flagellentur, crudelissimè torqueantur, verbera verberibus addantur, forsitan respicient hi, qui in errore decreuerunt permanere. Ministri itaque iuxta ducis imperiū flagellantes & torquentes eos, clamabant, dicentes: Negate Christum vestrum, negate. Sancti autem dum torquerentur, rogabant Dominum, dicentes: Domine Iesu Christe fili Dei, libera nos ab omni tentatione, & ab scandalis operantium iniquitatem. Dux verò ad martyrum tolerantiam permotus, præcepit vt manibus à tergo ligatis, & compedibus vincti includerentur per septem dies, & neq; panem neque aquam eis dari, vt deficerent, procrastinans eorum interitum, si forte plagis corporalibus fatigati, eius nefandis iussionibus obtemperarent. Sanctus autem Domini Placidus in tanto supplicio constitutus, non diebus neque noctibus à colloquijs diuinis & oratione cessabat.

Cap. 4. Dum hæc agerentur, tempestas magna in mari exorta est. Barbari verò ob aëris incommoditatem, dum ad Hispanias se remeare non posse perspicerent, ira permoti, circumquaque cuncta igni ferroque deleuerunt, & adulteria ac innumerabilia mala in ecclesijs & in hominibus committentes, & viros ac mulieres ob Christi fidem trucidantes, ciuitati Messanæ ineffabilia mala intulerunt. Sanctosque Dei martyres, Placidum, Eutygium, Victorinum & virginem Flauiam cum socijs in terram suam transferre decreuerant. Itaque dum maris inclementia viam illis obruisset, videntes sanctum Placidum cum socijs absque cibo & potu Christo gloriam ferre, mirati sunt, cursuque concito ducis tentorium adeuntes, quæ acta & dicta fuerant, per ordinem pandunt. Qui beluina rabie accensus, iussit sanctos Dei martyres per singulos dies acerrime fustibus cædi, & sine aliquo cibo vel potu dimitti. Et dum caderentur, clamabant pagani: Negate Christum vestrum, & dicite in eum conuicia, & dimittemini. Sancti autem martyres quasi ex vno ore dixerunt: Neque Christum Dominum nostrum negamus, neque conuicia in eum, qui creator est omnium, inferimus, facite quod vobis videtur. Barbari verò de sanctorum constantia ultra modum mirati, cursu rapidissimo ducem adeuntes, rem prout erat exponunt. Dux autem solita inflammatus nequitia, iussit sanctum Placidum cum socijs, pedibus versis suspendi, & flagellis hinc inde crudelissimè laniari, & sub capite vniscuiusque fumum horridum subministrari. Quod dum factum fuisset, clamabant more solito contra sanctos pagani: Negate Christum vestrum, negate. Sancti verò martyres paganorum monita velut stercora contemnentes, clamabant ad Dominum, dicentes: Si constiterint aduersum nos castra, non timebimus mala, quoniam tu nobiscum es Domine. Cumque omnes singillatim vnus post vnum hoc ordine cruciati fuissent, iussit dux Mamucha dari vnique sanctorum pugillum vnum hordei crudi ad manducandum, & paululum aquæ ad bibendum. Dicebantque ad sanctos: Si negaueritis Christum Deum esse, quicquid petieritis, dabimus vobis, & annumerabimini inter primos amicos ducis nostri Mamuchæ, & eritis quasi fratres Regis nostri Abdalæ, ac domini in omni regno eius. Sancti autem fratres Placidus, Eutygius, Victorinus & sanctissima Flauia virgo soror eorum, quasi ex vno ore dixerunt: Si polliceremini nobis facturos dominos orbis terrarum, non negabimus Dominum nostrum Iesum Christum, qui pro nobis mortuus est & surrexit, ascendensque in caelum, viuos & mortuos & omne seculum per ignem iudicaturus adueniet. Quinimodò vos, qui miseria pleni estis, qui æternæ morti addicti, vos potius credite in Dominum nostrum Christum Iesum, & salui eritis in æternum. Dirissimus autem Mamucha ex beati Placidi ore talia dum verba audisset, ac saeuè indignans, iussit eum cum socijs carceri tradi.

Sancti iterum grauius cedunt. Constantiarum.

Horridum supplicium.

Psal. 26.

Iterum mittuntur in carcerem, Cap. 5.

Gordianus eos consolatur & confortat. Psal. 145.

Nocte verò adueniente Gordianus iam dictus, qui tempore quo beatus Placidus captus fuerat, fugiens euaserat, venit ad eum in carcere, procidensque ad pedes eius, confortabat eum, dicens: Constans esto domine mi Placide, & noli timere, quia tecum est manus Domini, qui tibi mansionem in caelesti regno locauit lapidibus preciosis instructam. Si tibi persecutores verbis blanditi fuerint, noli illis adhibere consensum, si aurum vel argentum, aut lapides preciosos obtulerint, nè accommodes animum, sed potius illum respice, illum intende, qui fecit caelum & terram, & mare, & omnia quæ in eis sunt. Nihil enim martyrio laudabilius, nihil excellentius, nihil honorabilius inuenitur, quippe cuius adiutor Christus Dominus est, & illi qui eum diligunt & cupiunt, immortalitate ac gloria perenni remunerantur. O, quam terribilis est,

&c

& quàm meruendus iudicij dies adueniet, in quo iuxta Apostolum vnusquisque reci-
 piet secundum suum laborem. In quo etiam Angeli tremant, qui non peccauerunt,
 ac iusti terrebuntur; qui Domino placuerunt. Hunc diem Propheta designabat,
 cum dicebat: Dies illa dies iræ, calamitatis & miseriæ, dies tubæ & clangoris, dies ma-
 gna & amara valde, dies nebulæ & turbinis, plena indignatione; qua cæli magno im-
 petu mouebuntur. Sol obscurabitur, & luna non dabit lumen suum, ac stellæ ca-
 dent de cælo; & virtutes cælorum mouebuntur. Iam aduersus communem inimi-
 cum pugnam arripuisti, iam caput serpentis antiqui conculcasti: constantiæ & forti-
 tudinis arma retine, vt possis tela & iacula eius scuto fidei repellere; & iuxta Aposto-
 lum in due armaturam Dei, vigila strenue, quia aduersarius vester diabolus tanquàm
 leo rugiens circuit, quærens quem deuoret; cui fortiter in fide persistentes, resistere
 conuenit. Diem supremum ante mentis tuæ oculos reuoca, nocte simul & die horis
 atq; momentis; & quàm fluxa, quàm breuis sit huius mundi gloria, quàm caduca, &
 quibus ærumnis subiaceat. Aduerte, ne qualiter illam turbo repentinus auferat, & se-
 dula mente pertracta. Vbi tunc erit sublimium honor & gloria Regum? vbi Duces &
 Principes? vbi fortes & diuites? vbi tunc erunt qui ex obliquo egenos despiciebant;
 & sua locutione indignos censebant? vbi argentum & aurum, nunquid nam non ceu-
 puluis præterijt, & velut umbra euauit, iam recessit, iam transijt, ad Erebi profun-
 da descendit; in quo vermis impiorum non morietur, & ignis non extinguetur? Ibi
 tunc potentes poterent tormenta passuri sunt, & fortioribus cruciatus intolerabilis
 erit? ex quo non educet pater filium, aut filius patrem; nec sodalis erit qui redimat,
 neque frater qui eripiat. Leua cor tuum cum manibus ad Deum; dicēs cum Prophe-
 ta: Eripe me de inimicis meis Deus meus; & ab insurgentibus in me libera me, de ma-
 nibus odientium erue me. Iam pugnare cœpisti, pugna vt vincas, & coronam im-
 mortalitatis accipias.

Audiens hæc beatissimus Placidus, gratias egit redemptori omnium Deo. Deindè
 conuersus ad Gordianum, dixit: Omisissis frater verborum ambagibus, vincentem
 mundum inuocemus, rogantes vt qui dedit velle, donet & posse. Illum enim deside-
 ro, illum suspiro, ad illum pergere cupio, cui animam meam deuoui, qui me dignum
 fecit pro suo nomine pati. Et post hæc vide, inquit, vt quicquid erga me euenire pro-
 spexeris, in scriptis notifices magistro nostro Benedicto, necnon discipulis &
 consanguineis meis Mauro & Felicissimo. Ego enim iam delibor, iam alligatus cor-
 pore, alligatus & spiritu vadam, quò me duxerit Dominus Iesus Christus. Testis enim
 mihi est Deus, quia omnibus hominibus puram exhibeo charitatem, rogans Deum
 omnipotentem, vt nos in periculis constitutos sua protectione defendat, & in-
 ter procellas & tempestates huius mundi illæsos custodiat, & pacem Ecclesiæ suæ
 sanctæ quantocyus tribuat. Hæc cum dixisset, expansis in cælum manibus, & oculis
 in altum erectis, orauit ad Dominum, dicens: Vnigenite fili Dei, Verbum incarna-
 tum, protege ac defende Ecclesiam tuam tuo preciosissimo sanguine redemptam,
 conserua Cassinensem ecclesiam in sancta religione, meque ad te venire, victo dia-
 bolo, iube.

Manè itaque factò, dux Mamucha rabido inflammatus furore, iussit sanctum Pla-
 cidum cum socijs suis sibi præsentari. Cumq; ante impijssimum ducē manibus retrò
 ligatis præsentati fuissent, in dicto silentio, dixit: Testes inuoco deos, excellentissimum-
 que omnium Luciferum, quia nec interrogatione dignos vos nostra excellentia iu-
 dicauit. Hinc autem non vt criminis obnoxios, sed vt fratres vos alloquor, vt de-
 ponentes pertinaciam vanæ superstitionis, acquiescatis salutaribus monitis, obtem-
 perantes præceptis Regis nostri Abdalæ, & magnificum Prophetam nostrum Molo-
 ch venerantes. Hoc si feceritis, huius vitæ gaudijs feliciter fruemini, & dabimus vobis in-
 finitas possessiones & vxores: quod si non feceritis, diuersis supplicijs interibitis. San-
 cti martyres dixerunt: Neque nobis blandimentis suadere poteris, nec minarum
 asperitatibus terrorem incutere valebis. Tunc nefandus arbiter furore & ira ma-
 gna accensus, iussit sanctum Placidum cum socijs suis expoliari, & fustibus cædi,
 & membris omnibus crudelissimè torqueri. Cumque ministri iniquitatis ducis ius-
 sa perficerent, Gordianus cum omnibus Christianis, qui ducis Mamuchæ manus
 euaserant, cum fletu ingenti clamabant: Domine Iesu Christe, martyrum fortitu-
 do & palma, veni in adiutorium Placidi serui tui in huius agonis discrimine con-
 stituti. & hoc diebus ac noctibus postulabat sine intermissione pro eo lachry-
 marum

2. Cor. 5.

Sophr.

Luc. 21.

Ephes. 5.

1. Pet. 5.

Psal. 89.

Esa. 66.

Psal. 17. & 58.

Cap. 6.

Eccè quâto

affectu desi-

derat con-

iungi Chri-

sto S. Placi-

dus.

Orat exten-

sis in cælum

manibus.

Cap. 7.

Iterum fu-

stibus gra-

uiter cædi-

tur marty-

res.

- marum & orationum hostias Domino immolans.
- Cap. 8.** Idem autem sanctus Domini Placidus cum à paganis ultra modum cum socijs cruciatus fuisset, iussu fauissimi ducis à supplicijs amotus est, & beatissima virgo Flauia incredibili decore micans, tribunalibus est presentata. Quam truculenta bestia dum perspexisset, dixit ad eam: Dic scelerata & omni misericordia prorsus indigna, ad quiescis præceptis regalibus, an in stultitia permanere decreuisti? Ad quem beatissima virgo Christi Flauia respondit: Ego stultitiam nunquam habui, quia semper Christum cuncta regentem dilexi: præcepta verò Regis tui, velut lutum quod pedibus conculcatur, abijcio. Dux autem aduersus virginem Flauiam ingenti ira succensus, dixit ministris: Expoliate hanc, & pedibus in altum erectis, in sublime suspendite. Habeat honoris sui dignum commercium, quæ salutaribus monitis cordis ceruicem flectere renuit. Pagani verò iuxta quod dux imperauerat, sanctam virginem Flauiam pedibus in sublime erectis suspenderunt. Quam dux ita allocutus est, dicens: Stultissima omnium foeminarum, non vecundaris in turpitudine nuditatis tuæ? Et virgo Christi ad hæc: Sacra scriptura testatur, quia est conditor viri & foemina, ob quam rem de sexu nulla mihi adscribetur iniuria, pro eo quod nuda sum: neque nuditatem tantum corporis sustinere parata sum, sed etiam gladium & ignem propter eum, qui pro me denudari & flagellari & crucifigi voluit. Dux verò ad hæc laruali furia fretus, dixit ministris: Quid agitis? Fustes afferte, & eam sine intermissione acerrimè flagellate. Cumque milites sanctam virginem Flauiam crudeliter flagellarent, virgo Christi clamabat ad Dominum, dicens: Domine Iesu Christe fili Dei viui, adesto nunc famulae tuæ Flauiae in huius agonis stadio, nè dicant inimici tui nè dicant, Praualuimus aduersus eam. Conturbatus ad hæc crudelissimus censor, ait: Si ista extincta non fuerit, maximum Regi nostro Abdalæ conferet detrimentum. Et post hæc, Eia, inquit, frontem & mammillas, nec non & brachia torquentes dissipate. Subtus verò fumum acerrimum subministrare, variisque tormentis corpus illius excrucians do necate. Illi itaque, toto mentis conamine perficentes, clamabatur: Nega Christum tuum turpissima & omni dedecore digna, quia iam parata tibi imminet mors. Itaque, in talibus die decurso, dux Mamucha sanctam Dei virginem deponi, & cum beato Placido ac reliquis in carcerem includi iussit, itaque, commotus præcepit, vt quotquot Christianorum inuenissent, diuersis supplicijs enecarent.
- Cap. 9.** Iam verò quis dignè enarrare valeat, quantis supplicijs Christiani eo tempore in Sicilia sint affecti? Nonnullis nanque palorum vestibus ora referantes, foetidum coenum ingerebant. Alios in frontibus & in tibijs remugitibus neruis torquendo cruciabant, plerumque aquam marinam, acetum, amurcam & liquamen & alia multa & crudelia, tanquam vtribus imbutis ori appositis, sine misericordia porrigebant, stimulis ferreis ad ambulandum vrgentes. Paruos etiam ab vberibus maternis rapien-tes, in fontem infantiam elidebant ad terram. Alios è regione pedes tenentes, à meatu prorsus naturali usque, ad arcem capitis dissipabant. Alij candentis ferri laminis adusti sunt, apertantesque fustes in modum ferrarum ex palmis cum stirpibus, & dorso Christianorum cum illis flagellantes, non tantum ossa confringebant, sed etiam terbrantes aculei intrinsecus remanebant, dissipatisque carnibus viscera pandebantur. Nonnulli verò ligatis pedibus post terga currentium equorum, inter spinosa loca sylvarum ducebantur, vt ducti & reducti, dumosis lignorum aculeis eorum corpora carperentur, ac diu & sæpius tibias torquendo rinnientibus chordis confringebant. Foeminas autem per vnum pedem appendentes, palis minoribus dentatis rectis in capite, crinibusque, in eisdem colligatis, ac vehementius stringentes simul cum capillis, omnem pelliculam auferebant, ingentia pondera in vno pede colligantes, & laminas ferri ignitas dorso, ventri, mammillis ac lateribus apponentes.
- Cap. 10.** Sancta verò virgo Flauia dum in carceris ergastulo cum fratribus esset retrusa, Placidum fratrem suum alloquebatur, dicens: Iam sacris tuis orationibus, Placide frater, fauentibus, inchoaui martyrium, nunc verò obsecro, nè desistas inchoata perficere. Ora attentius rogo, vt dignum faciat Dominus Iesus Christus desiderium cordis nostri ante conspectum gloriæ suæ, & tribuat nobis quod promittere dignatus est suis fidelibus, & omnibus quærentibus gratiam suam. Sanctus autem Domini Placidus aperiens os suum, Eutychium & Victorinum fratres suos & virginem Flauiam sororem suam sociosque, triginta tres consolabatur, dicens: Forti animo estote, suscipite in calum, & precibus exorate cuncta regentem, vt patris Benedicti intercessione nobis patien-

S. Flauia pedibus in altum erectis suspenditur & grauius torquetur.

Gen. 5.

Constantia eius.

Oratio eius. Psal. 12.

Inaudirum tormentum.

Cap. 9.

Christiani durissimis afficiuntur supplicijs.

Cap. 10.

Consolatur fratres & sororem ac ceteros martyres S. Placidus.

endi tolerantiam donet. Alia verò die dux Mamucha residens in consistorio, iussit sanctos Dei martyres Placidum, Eutyrium, Victorinum & virginem Flauiam cum triginta tribus socijs suis sibi presentari, & grauissimè fustibus cædi, & per pedes sus-
terum va- pulant.
 pendi, ac membris omnibus acriter torqueri, fumumque horridum sub eis admini-
Plal. 118.
 strari, dicens: Negate Christum vestrum, & dicite in eum conuicia, & dabimus vobis bona huius mundi. Post hæc sanctus martyr Christi Placidus erectis in cælum oculis clamabat ad Dominum, dicens: Narrauerunt nobis iniqui fabulationes, sed non ita vt lex tua Domine. Omnia mandata tua veritas, iniqui persecuti sunt nos, adiuua nos Domine Deus noster. Quinta verò die videntes pagani quòd sancti Dei martyres Placidus, Eutyrius, Victorinus & Flauia virgo speciali quodam amore essent obligati, & honore se inuicem præuenirent, quòd vnà cibum caperent, quòd segregati ab alijs starent, quòd simul soli orarent, mirati sunt, & dicebat alter ad alterum: Isti a finitate coniuncti sunt, idè ab alijs diuiduntur. Interrogans itaque sanctos vnus ex paganis per interpretem quo utebantur, dixit ad eos: Quam generositatem fertis inter vos? Responderunt hi: Quatuor germani fratres sumus ex vno viro & foemina generati. Ille verò rursus percontatus est eos, dicens: Ex ista patria estis, an ex alia regione? Et responderunt sancti, dicentes: Romani sumus, & Christiani. Et ille, Bene, inquit, contingit vobis, quia hominum omnium genus semper voluistis humiliare, & dominium exercere, nulli vnquam genti voluistis subdere colla. Sed dicite nobis, quæ sunt nomina vestra? Ad hæc sanctus Placidus proloquens ait: Hi duo fratres mei Eutyrius & Victorinus vocantur. Hæc autem soror mea & virgo, Flauia dicitur. Ego verò peccator, Placidus monachus vocor. Et ille, Assentite, inquit, nobis, & proderit vobis: negate Christum vestrum Deum esse, & nostro more Luciferum sidus dei nostri Rempham excolite, vt frui possitis vnà nobiscum huius gaudijs vitæ. Respondens autem sanctus martyr Placidus, dixit: Absit hoc à nobis, vt Deum nostrum Iesum Christum creatorem cæli & terræ negemus, & hominem perditum pro Deo colamus, qui iam à Domino Iesu Christo cum diabolo & angelis eius damnatus est in inferno perpetuo igni exurendus.
Dij gētium pperuo igni exurendi.

Hæc pagani ex martyris ore dum verba audissent, Mamuchæ duci nunciare curarunt. Sauius autem dux furore nimio accensus, iussit sanctissimum Placidum cum duobus fratribus & cum sorore Flauia tamdiu virgis mastrari, donè inter manus deciderent. Quod dum factum fuisset, pagani existimantes eos mortuos, recesserunt. Sed Deus omnipotens, cui cura est & sollicitudo suorum, misit Angelum suum sanctum, qui sanctorum martyrum Placidi, Eutyrii, Victorini & virginis Flauie roborauit corpora, & curauit plagarum vulnera. Manè autem facto, pagani redeuntes ad stadium, sanctosque martyres Dei illætos consistere perspicientes, dicebant ad eos: Animaduertite & videte quanta misericordia vsi sunt deus & Propheta noster in vobis, qui cum debuissent interficere vos, contulerunt vobis sanitatem. Relinquit ergo vanitatem & sceleratam superstitionem, & adorate eos qui præstiterunt vobis sanitatem, & gubernant vitam vestram. Sanctus Placidus respondit: Vos potius relinquit diabolum quem adoratis, & adorate Dominum nostrum Iesum Christum, qui fecit cælum & terram, mare & omnia quæ in eis sunt, & relinquit perditum ipsum vestrum prophetam, & sathanam, quem is pro Deo coluit, cum quo damnatus est in ignem æternum. Saraceni autem cum viderent quòd neq; minis neq; promissionibus sanctos Dei ad suam culturam valerent inflectere, acta & dicta duci seriatim referre curarunt. Dux verò saeuus indignans, iussit sanctum Placidum cum sorore & duobus fratribus suis per pedes suspendi, & fustibus cædi, & fumum acerrimum subministrari, clamantibus paganis iuxta consuetudinem, Negate Christum vestrum, negate. Quòd dum factum fuisset, clamabat beatus Placidus vnà cum fratribus suis Eutyrio & Victorino ac virgine Flauia, quasi ex vno ore dicentes: Gratias tibi agimus Domine Iesu Christe, qui confortas seruos tuos in te sperantes. At durissimus dux dolore & ira permotus, beatissimo martyri Placido, qui præ omnibus & pro omnibus loquebatur, cum lapide os & arterias confringi iussit, dicens: Si non negabis Christum tuum, & tu & alij mala morte peribitis. Sanctus verò martyr Placidus glorificabat Dominum, dicens: Gratias tibi ago Domine Iesu Christe, qui me computare dignatus es in numero seruorum tuorum.
Cap. 11.
Virgis iterum vapulat SS. martyres.
Curatur eorum vulnera cælitus.
Plal. 145.
Os S. Placidi lapide confringitur.

Non ferens autem impiissimus dux quòd sic beatissimus Placidus sæpè Christum nominaret, ira magna accensus, iussit ei linguam radicibus amputari. Sanctus verò
 Placidus

Loquitur
præcisa lin-
gua.

Placidus clamabat lingua præcisa, dicens: Benedictum nomen & virtus Domini nostri Iesu Christi, cuius nomen & virtus permanent in secula, qui & liberat nos ab omni malo semper. Cumque fratres eius & soror respondissent Amen, præ nimia ira frendens dentibus sæuissimus dux, iussit eos iterum grauissimis fustibus cædi. Sanctam vero virginem Flauiam truculentus arbiter præcepit tradi quibusdam lænonibus de exercitu suo ad corrumendum, dicens: Inuitate ad turpitudinem eius omnem exercitum. Sancta autem virgo Flauia sententiam in se prolatam dum agnouisset, suscepit in cælum, & ait: Deus qui sedes super thronos & iudicas æquitatem, esto mihi in Deum protectorem, & in locum refugij, vt saluam me facias. Surrexit in me iudex iniquus, mordens carnes meas canina rabie, misit truces manus ad verbera, pedibus appensa sum, fustibus acerrimè verberata sum, omnibus membris crudelissimè torturata sum, fumus horridus sub me administratus est, impingatur dux seus sanguine meo, tuus est amor, tua fidelitas, pro te hæc omnia patior: respice in me sancte Deus Sabaoth, ne polluant inimici famulam tuam, nè dicant, Præualuimus aduersus eam. Oruit, & ecce subito virtus diuina super virginem sanctam respiciens, suo illum munimine sepsit. Nam cum ad ducis imperium lænones sanctam virginem Flauiam vellent stuprare, vim ei inferre volentes, quicumque manus ad eam contingendam misissent, stupebant nerui eorum, & aresiebant manus & brachia illorum, & præ dolore ex intimo corde mugitum reddebant. Ipsa autem beatissima virgo Flauia cum fuisset, sicut iam diximus, cum fratribus suis multoties pro Christi nomine cæsa & torturata, & diuersis supplicijs affecta, immobilis in fide Christi permansit.

Cap. 13.

Post hæc impijssimus dux Mamucha sanctos Dei martyres, Placidum, Eutygium, Victorinum & virginem Flauiam suo examini fecit assisti, quos tumentem pectore, facie furibunda, vibranti capite, ita est allocutus: Quousque insipientes vos nostra tolerat clementia? Hortor & commoneo vos Crucifixum negare, & adorare deum, cui excellentissimus Rex noster Abdala ceruicem suam flecxit: sin aliàs, acerrima morte peribitis. Sanctus Placidus respondit: O infelices, quare mentis vestrae oculos atrorbatos caligine non exeritis? Credite in Dominum Iesum Christum creatorem cæli & terræ, & dimittite diabolum quem adoratis, & falsum vestrum prophetam relinquitte, quod si non feceritis, ignis vos æternus excipiet. Mamucha verò post hæc conuersus ad sanctos martyres Eutygium, Victorinum & virginem Flauiam, dixit ad eos: Dicite infelices & miseri, derelinquitis Crucifixum, an cum Placido seductore perire decreuistis? Sancti martyres dixerunt: Iam sapius tibi diximus, quia nullo pacto nullaque ratione Dominum nostrum Iesum Christum relinquimus, monita vero vestra, velut lutum quod pedibus conculcatur, abominamur. His auditis sæuissimus Mamucha nimis furij incitatus, iussit sanctos Dei martyres Placidum, Eutygium, Victorinum & Flauiam stridijs ligari, & super tibias eorum anchoras nauium poni, & super anchoras lapides magnos superponi, vt hoc dolore compulsi Christum negarent. Pagani verò iussa iniquissimi ducis perficientes, clamabant: Nisi negaueritis Christum vestrum Deum esse, acerba morte in tali supplicio consummabimini. Cumque die ipsa & nocte tota in tanto cruciatu perdurassent, & sanctus Domini Placidus psalleret, & soror ac fratres eius orarent, & Deo gratias agerent, die altera illucescente Pagani ad martyres reuersi sunt, videntesque, illos immobiles in fide Christi persistere, dicebant: Num vobis corneas fibras, num lapidosa pectora nutritis, qui salutaribus consilijs non acquiescitis? Respicite vosmetipsos, & Christum Deum esse negate, & dabimus vobis aurum & argentum, pallia deaurata, & lapides preciosos. Sanctus Placidus respondit: Neque pro auro, neque pro argento, siue pro pallijs deauratis, aut lapidibus preciosis, vestrae impie & peruersæ suggestioni assensum dabimus vt Christum negemus. Iustitiæ nanque rigor & veritatis via flecti non nouit, si forti pectore retinetur. Id ipsum sancti Dei Eutygius, Victorinus & beata Flauia virgo affirmabant.

Cap. 14.

Ad hæc satellites sathanæ vehementer irati, rem prout erat duci per ordinem pandunt. Sæuissimus verò Mamucha terribili furore & ira succensus, dictauit sententiam, dicens: Placidum, Eutygium, Victorinum, Faustum, Firmatum diaconum Christianorum, ac virginem Flauiam vnà cum Christicolis inuidissimi Regis nostri Abdalæ præcepta contemnescentes, & Christum qui à Iudæis crucifixus est, pro Deo colentes, nostramque culturam nostrumque prophetam Moloch abominantes, capite cædi iubemus, & corpora eorum inhumata lupis ac canibus & volucribus cæli deuo-

Condenan-
tur.

Respuunt S.
martyres
oblata mu-
nera.

Nouo tor-
menti gene-
re crucian-
tur.

deuoranda relinqui. Nequissimi autem ministri concito gradu reuertentes, eiecerunt sanctos de custodia in qua clausi detinebantur, & vsque ad litus maris in quo decollandi erant, eos flagellando perduxerunt. Quò dum venissent Pagani, ad sanctos proloquentes dixerunt: Obscundabitis iustioni inuidissimi ducis Mamucha, vt Christum negetis, & deum more nostro adoretis & colatis? Sancti autem martyres eorum monita abdicantes, dicebant: Nunquam creatorem nostrum negamus, nunquam ab eius cultura recedimus. Alium verò Deum omnino nescimus, neque adoramus, præter Dominum nostrum Iesum Christum, cui nosmetipsos hostiam viuam in sacrificium offerimus. Christiani sumus, & pro nomine Domini nostri Iesu Christi magis mori quam viuere desideramus. Iam perficite in nobis quod vobis videtur. Hæc vbi dicta dederunt, beatissimus martyr Placidus oculos in cælum eleuans, orauit ad Dominum, dicens: Domine Iesu Christe fili Dei viui, qui de cælis ad terram descendisti, & pro nostra salute Crucis patibulum sustinuisti, propitius esto nobis famulis tuis, & per intercessionem magistri nostri serui tui Benedicti, da nobis virtutis constantiam, vt participes gloriosissimæ anastasis effecti, huius agonis stadium intrepido animo, mente robusta percurrere valeamus, nè humani generis inimicus aliquod obstaculum nostris anteferat mentibus, nè princeps tenebrarum & complices eius impediatur. Sed Angelus testamenti tui Michael nostras animas in pace suscipiat, quia tu es Deus benedictus & gloriosus in secula seculorum. Cumque sancti martyres, Euty chius, Victorinus & virgo Flauia, cum triginta tribus socijs suis respondissent Amen, flexerunt genua decollati sunt vnà cum beatissimo Placido, tertio Nonas Octobris, apud Siciliam, in portu Messanæ ciuitatis. Iacuerunt autem post decollationem corpora eorum iuxta mare diebus quatuor.

Oratio 5.
Placidi sub
mortem.

Capite ex-
duntur 55.
martyres.

Post passionem verò beatissimi Placidi martyris & sociorum eius, Mamucha impijssimus dux Saracenorum, necdum saturatus de sanguine sanctorum quem innocenter effundi fecerat, præcepit vt monasterium illud, quod beatus Placidus ædificauerat, in quo etiam & habitauerat, incenderetur, & à fundamentis euerteretur. Sicque factum est, vt per quatuor dies in quibus post decollationem corpora sanctorum iacuerunt in litore, monasterium omne incensum, & solotenus euersum est, ita vt etiam fundamenta monasterij Saraceni euellerent, & lapides in mare proiecerent. Interea hoc mare fedatur, ventorum turbines pacificantur, nautis via panditur. Quod crudelissimus dux perspicuens, imperat, vt omnes Saraceni ad mare redirent, quatenus signo dato naues conscenderent. Aurora autem quinti diei illucescente, Saraceni cum duce suo Mamucha naues conscendentes, equoris alta sulcare cœperunt. Præ celsitudinis verò magnitudine, ecclesiam quam intrà monasterium suum beatus Placidus in honore sancti Iohannis Baptistæ ædificauerat, cum esset ampla & alta, Saraceni succendere siue euertere non potuerunt, sed modis omnibus, quibus poterant, polluerunt & profanauerunt. Nam trabes quas intus in ecclesia iungerunt, minutatim præciderunt, ecclesiam adulterijs coinquinauerunt, altare Domini stercorebus & vrinis fœdauerunt, & super illud secessum ierunt, & quicquid prauum vel dici vel cogitari potest, ibidem exercuerunt. Et sicut antè descripsimus, naues conscendentes, quanta instantia poterant, nauigare cœperunt. Cumque iam in fari medio essent, nam Regium tendere disposuerant, subito tempestas magna exorta est, ita vt nec retrò nec antè vltra procedere possent, sed comprehensæ à currentibus vndis in medio fari, iusto Dei iudicio centum naues simul cum Saracenis sexdecim millibus octingentis demersæ sunt in profundum maris.

Cap. 15.

Monasteriũ
solotenus
euertitur.

Nostri hæc
rici Sarace-
nis nõ diffi-
miles, eadẽ
patrare non
abhorrent.

Omnes Sa-
raceni in
mari sub-
merguntur.
Cap. 16.

Corpora verò sanctorum martyrum adhuc iacebant in litore, vbi nulla fera, & nulla auis ea tetigit, & pro fetore suauissimum odorem emanabant. Gordianus autem, qui beatum Placidum à Cassinensi cœnobio securus fuerat, qui que, vt supra regulimus, tempore captionis eius fugiens euaserat, qui & requirebat sanctos noctis tempore, & confortabat dum essent in carcere, tulit corpus beati Placidi martyris domini sui, & corpora sanctorum Euty chij & Victorini fratrum eius, ac sanctæ virginis Flauie sororis illius, & capita eorum iungens corporibus prout potuit, in ecclesia sancti Iohannis Baptistæ sepeliuit, mundans eam prius ab omni Saracenorum immunditia. Nam sola eadem ecclesia, vt supra descripsimus, ex omnibus monasterij ædificijs remanserat. Reliqua verò sanctorum triginta trium martyrum corpora miro odore flagrantia, ibidem vbi decollati fuerant, in arena sepeliuit, vbi beneficia sua Iesus Christus Dominus noster, meritis sanctorum martyrum Placidi & sociorum eius interue-

Gordianus
sanctorum
corpora se-
pelit.

Multa ad
sanctorū se-
pultura, sūt
miracula.

nientibus, præstare non desinit vsq; in hodiernum diem. Cæci nanque ibidem illumi-
nantur, claudi curantur, surdi auditum recipiunt, leprosi mundantur, dæmones effu-
gantur, & omnes infirmi saluantur. Tali modo sanctissimus martyr Domini Placidus
cum socijs suis, diuersis tribulationibus & supplicijs agitur, dealbavit stolam suam
in sanguine agni qui tollit peccata mundi, quem modò sequitur per paradisi amœni-
tates, insertus apostolis, quia totum reliquit: martyribus, quia martyriū pacis & per-
secutionis in se sustinuit: confessoribus, quia Christum coram fidelibus & infidelibus
confessus est: virginibus, quia virginitatem cordis & corporis custodiuit. His insertus
choris, Regem immensum collaudare non cessat, ferens coronam rosæ & lilij intex-
tam, cantansq; canticum in exultatione & gaudio voce infatigabili & merito. Nam
per hunc facta est Cassinensis ecclesia purpurea, quæ antea in patris Benedicti operi-
bus extiterat candida, quia primus ex eadē verbo & exemplo plurimis in Christi bel-
lo exitit doctor. Hic Benedicti patris temporibus primus contra paganos prælium
cœpit. Hic inter Christi milites antesignans. Hic inter persecutionum furentium ini-
tia cum ipso infestationis principe & authore Mamucha cōgressus, dum inexpugna-
bili firmitate aduersarium vicit, vincendi cæteris viam fecit. Ideoq; nunc cum his, qui
agnum sequuntur, canticum nouum decantare non cessat. Apud hunc agnū dignetur
pro nobis interuenire, vt maculis omnibus expiat nos vellere velit induere.
Omnes repræsentans eidem quem sequitur agno, vt quos redemit sanguine suo,
non sinat iuri subiacere alieno.

S. Placidus
primus mar-
tyr ordinis
Benedicti-
ni.

Apoc. 14.

Cap. 17.

3 Placidus
septennis sit
monachus.

Passus est autem beatissimus Placidus martyr Domini nostri Iesu Christi præcellus,
anno ætatis suæ vigesimo sexto, cum duobus fratribus suis Eutychio, Victorino & so-
rore virgine Flauia, Fausto & Firmato diacono simul, ac monachis triginta, sub sauis-
simo Rege Abdala & duce Mamucha, tertio decimo anno Iustiniani Imperatoris,
apud Messanam Siciliæ civitatem, tertio Nonas Octobris, regnante Domino nostro
Iesu Christo, qui viuit & regnat cum patre in vnitrate spiritus sancti Deus per omnia
secula seculorum, Amen. Dies autem vitæ beatissimi martyris ita numerantur. Ob-
latus est Deo à patre suo Tertullo patritio, & traditus beato Benedicto, septimo an-
no ætatis suæ, habitauit cum eo apud Sublacum annis quinque, commoratus est in
monasterio Cassinensi, quod ipse vnà cum magistro suo Benedicto & condiscipulo
Mauro in proprio rure ædificauerat, annis nouem. Construxit in suo patrimonio
monasteriū apud Siciliam per annos quatuor. Præfuit eidem monasterio anno vno,
qui simul fiunt anni sex atque viginti. Natus anno Dominicæ incarnationis quinto-
decimo ac quingentesimo. Martyrio coronatus quadragesimo primo ac quingen-
tesimo.

Series destructionis & restorationis monasterij eius.

Cap. 18.

Hebr. 12.

Messalinus
S. Benedi-
cto filij sui
Placidi mar-
tyrium lre-
ris indicat.

ExPLICITIS his, quæ ad passionem beatissimi martyris Placidi sociorumque eius
pertinebant, nunc eius destructionem restorationemque cœnobij, vel qua-
lia quantaque post ipsius decessum loci incolæ sint perpeffi, curabo postero-
rum mandare memoriæ, siue vt rei notitia habeatur in promptu. siue vt in eo-
rum multimoda mirabilique erectione, Domini misericordia collaudetur, qui fla-
gellat omnem filium quem recipit, & post lachrymationem & fletum, exultationem
inducit. Postquam peruersi doli artifex Mamucha cum omni exercitu suo in maris
profunda demersus est, & ad Siculorum notitiam peruenisset, qualiter sanctus Domi-
ni Placidus cum fratribus & socijs suis martyrium suscepisset, ilico ex tota insula in-
numerabilis turba occurrit, sciscitans qualiter hoc euenisset. A minimo nanque vsq;
ad maximum acerrimus fletus omnes tenebat. Messalinus verò & filij eius, audientes
sanctum Domini Placidum martyrio coronatum, scissis vestibus, puluere asperso ca-
pite, ad sepulcrum venerunt. Post hæc Messalinus & Pompeius Cilius consilio habi-
to legatos Cassinum ad patrem Benedictum direxerunt, destinantes epistolam, hæc
continentem: Vniuersali monachorum institutori atque doctori Benedicto, serui &
filij eius desolati & destituti pastore, cum subiectione debita obedientiam. Quia nihil
paternitati vestræ incognitū esse rectum duximus de his quæ apud nos actitata sunt,
scite vestram sanctitatem volumus, religiosissimum ac sanctissimum discipulum ve-
strum Placidum, tertio Nonas Octobris post multa tormentorum genera gladij ani-
maduersione migrasse ad Dominum. A duce nanque Saracenorum Mamucha, cum
fratribus suis Eutychio, Victorino ac sorore virgine Flauia, Fausto, Firmato & mona-
chis tri-

His triginta captus, post verberum macerationem, suspensionem, fumi administrationem, membrorum omnium tortionem, articularum & dentium contractionem, nec non & linguæ abscissionem, capite cum omnibus socijs truncatus est. Vnde suppliciter vestram paternitatem poscimus, vt ad cortes & possessiones retinendas discipulos mittere dignemini &c.

Exhilaratus itaque de sanctis apicibus pater sanctus, palmas ad alta sustollens, gratias egit Redemptori omnium, dicens: Grates tibi nunc promo cunctorum vita salusque, qui fructum laborum meorum dilectissimum Placidum singularem & vnicum mei pectoris filium, ad tuum fecisti conscendere solium. Hæc pater sanctissimus proclamans, & super beatissimi martyris passionem vltra modum spiritali lætitia congaudens, omnem Cassinensem conuocans concionem, talem ad eos protulit orationem: Sicut patris est gaudere in suorum profectibus filiorum, ita & filiorum est augmētum patris sua lucra reputare. Quapropter noueritis dulcissimū filium meum Placidum martyriali trabea adornatum migrasse ad Dominum. Iam enim meis interioribus oculis eius immaculatam hostiam & Deo beneplacentem, deduxi in alta calorū. Hunc nempe tempore, quo illum à patre suo suscepi, memineram esse mortalem, nec sefellit opinio. Nunc non est quod conqueratur. Habeo, in quo Deo gratias agam, quia semper optaui vt de fructu cordis mei omnipotenti Deo sacrificium offerretur. Nihil enim hoc sacrificio habui preciosius, nihil amabilius, nihil carius. Elegit namq; Placidus pro Christo momentaneam mortem, & peruenit ad eum in cælesti folio ad dexteram patris regnantem. Ob id enim Christus pro omnibus mortuus est, vt nos nō nobis, sed Christo viueremus. Grates autem omnium Redemptori refero, quia ingratus esse non possum. Congaudendum enim mihi, scilicet quòd talem discipulum habuerim, nō dolendū, quòd amiserim. Nam illud munus fuit, hoc debitum, scilicet quòd functus sum famulatu Placidi discipuli mei quandiu Deus voluit, & post qui dedit recepit. Quod naturæ communis fuit, Placidus pro Christo posuit, & quod singularis est gratia, meruit. Cur autem ego doleam mihi Placidum filium meum ereptum, cum ad salutem nostram Deus filio suo non pepercerit, sed pro nobis omnibus tradidit illum? Quis vnquam exceptus est à conditione moriendi, qui non est exceptus à conditione nascendi? Non ergò desleam Placidum filium, quem scio transisse de morte ad vitam. In illius namque mortē gaudendum est, non dolendum, quia illam pro veritate & æterni Regis fide gustauit. Nam cur ergò te Placide fili charissime desleam, qui mihi sic ereptus es, vt omnium esses? non enim perdidisti vsum naturæ tuæ, sed commutasti. Antè corpore inseparabilis à Deo existens, nunc indiuiduus cum Deo es permanens. Felicia verba quæ in te expendi, felices labores quos in te sustinui, dum viueres mecum. Non te Tertulli patris tui amor à me diuelleret, nec ipse mihi vnquam patrem pretulisti, quousque ad æternam vitam migrasti. Hæc & his similia patre Benedicto proloquente, ex consilio totius Cassinensis congregationis quosdam ex discipulis suis ad Siciliam direxit, præcipiens illis eos citius properare ad prædictam insulam, ad monasterium beati martyris Placidi restaurandum, & cortes ac villas Tertulli patricij gubernandas.

Qui præceptis obsecundantes, dum ad Siciliam peruenerunt, seruos beati martyris Placidi euocantes, dixerunt: Vbi posuistis lumen mundi, & decorem Cassinensis ecclesiæ Placidum patris Benedicti discipulum? dicite nobis vbi panis requiei iacet, vbi cælestis Regis abscondita est pecunia, & multa his similia. Illi autem respondentes dixerunt, illos ad ecclesiā sancti Baptiste Iohannis esse, & locum, in quo Placidus Christi testis sepultus iacebat, ostenderunt. Qui ruentes in terram cum tremore & gaudio magno, sanctum sepulcrum deosculari cœperunt, exequias, vt ita dicam, agentes quasi quidam Angeli carni beato martyri Placido, in cuius passione cæli paruerunt, Angeli incubuerunt, homines exultauerunt, terra lætata est. Videntes itaque fratres sepulcrum in quo Placidus pater sanctissimus reconditus erat, cum singultu & lachrymis clamabant, dicentes: Virorum sanctissime, qui superni Regis valatus munimine, mundi conculcasti principem, intercede pro nobis ad Dominum, quatenus tuis suffragantibus meritis, per tua vestigia incedere, & cælica gaudia capere valeamus. Hæc & multa alia cum dixissent, quasi corporaliter eum viderent, lachrymis nequaquam parcebant, sine intermissione sanctum deosculantes sepulcrum. Odor enim paradisi suauitate, vt ita dicam, ex sepulcro manabat, irrigabant lachrymis, leuigabant ingemiscentes, exosculabantur delectantes. Episcopus namq;

Cap. 19.
S. Benedicti
ad suos fili-
os oratio.

Benedictus
pater dedu-
xit Placidi
animam in
alta calorū
suis interiori-
bus oculis.

2. Cor. 5.

Rom. 8.

Placidus cū
Deo nūc in-
diuiduū per-
manet.

Alij mona-
chi mirtun-
tur in Sici-
liam.

Cap. 20.

Eccē in
quāta reue-
rētia sancti
hi viri mar-
tyris sepul-
crum habu-
erunt.

Inuocant
sanctū Pla-
cidū, vt pro
eis ad Do-
minum in-
tercedat.

Messanæ ciuitatis, vbi patris Benedicti discipulos ad monasterium restaurandum & cortes ac possessiones gubernandas venisse comperit, ad eos accedere studuit, saluansq; in osculo sancto, dicebat ad eos: Non passus est Deus opera atq; labores patris sanctissimi Deo dilectissimi Placidi perditum iri, sed quasi post transmirationem Israelis de Aegypto, restituit filijs Sem, possessam à Chananæis regionem Palestinæ propriam, quibus propter naturalium filiorum eius opus, pater eorum hæres mûdi, cum iuramento confirmauit distributionis testamentum, vt nullo aliquando tempore diriperent inuicem possessiones, vt antè cataclismum fecerant, & iniquitatibus & sanguinibus terram contaminarent, ità & super beatissimo Placido patre nostro iusta retribuens fecit Deus noster, transmittendo fratres eius & filios ad monasterium gubernandum & restaurandum, & cortes & possessiones illius retinendas. Etenim iuxta scripturam, in multas generationes Deus bona tribuit, qui secundùm Mosaicum obitum spiritum Placidi restituit patri. Siquidem ille audiuit: Ascende in montem, & ibi morere. Hic, Exi, inquit, à Cassino Placide. Et post paululum, Sicilia insulam ingrediens, per martyrium carneam transibis vitam atq; corruptibilem. Igitur Deus verax est, & impossibile est mentiri Deum. Sic accidit Placido beatissimo patri. Facta sunt autem hæc dispensatione Dei, nam idè Mamucham crudelissimum Christianorum persecutorem, & violentæ vocis [ventosum, surreptionem, tempestatem, luctum atque turbationem ad has partes venire permisit, vt Placidus cum fratribus & discipulis suis martyrio coronarentur. Dirumpens igitur vinculum ligaturæ corporis suæ, per medios fluctus vitæ præsentis, volauit in alta cælorum.

De^o in multas generationes dona distribuit. Deut. 32. Hebr. 6.

Cap. 21. Vides antiquam Ecclesiæ more fuisse, sanctos cereis & varijs donarijs honorare.

S. Benedicti felix obitus.

Cap. 22.

Gordianus S. Placidi vitam & passionem Græcè describit.

In talibus die decurso, Episcopus cum multitudine populi quæ cum eo venerat, deosculans sanctum sepulcrum, recessit ad sua. Anniuersario autem passionis die beati Placidi & sociorum eius adueniente, turba multa cum cereis & thymiamatibus ad sanctissimi Placidi martyris & sociorum eius sepulcra conuenientes, die noctuque ad eius honorem persistentes in ecclesia, Domino laudes decantabāt, omnes inquam conuenientes, à viris vsque ad mulieres & infantes, oblationes & vota regaliter comportantes. Oportebat enim sanctam festiuitatem celebrare in lumine scientiæ, & intellectu splendoris populum adornare. His quoque temporibus beatissimus pater Benedictus plenus virtutibus & sanctitate, feliciter migravit ad Dominum, Anno Verbi incarnati quadagesimo secundo ac quingentesimo, cum præfuisset in Cassinensis cœnobij regimine annis quatuordecim, sepultusque est ibidem ante aram sancti Baptistæ Iohannis. Huic sanctissimo patri sanctus papa Vigilius per priuilegium confirmauit omnes cortes ac possessiones, quas Tertullus patricius in Sicilia ei obtulerat. Id ipsum fecerunt successores eius numero 49.

His taliter succinctè libatis, quid Gordianus martyris Placidi famulus egerit, opusculo præsentis tradamus. Postquam enim idem Gordianus sanctorum martyrum corpora tradidit sepulturæ, quid faceret, vel quid diceret nesciebat. Dicebat enim intrà se: Si hîc maneam, nihil vltra proficiam: si ad Cassinum redire voluero, omninò impossibile mihi videtur, scio enim quanta pericula in tanto itinere mihi incumbant. Hæc dum secum tacitus volueret, beati Placidi & sociorum eius suffragium diebus ac noctibus exorabat attentius. Quarta intereà die adueniente, valde diluculo nauis Neapolitanorum mercibus onusta, in portu Messanæ ciuitatis deuenit, descendentesque nonnulli eorum ad terram, sancti Iohannis Baptistæ, in qua sanctus Domini martyr Placidus cum socijs suis sepultus erat, ecclesiam deueniunt. Quos Gordianus adspiciens, post salutationis officia osculatus est, ac deinde percontatus est eos, dicens: Qui estis, vel vnde, & quò tenditis iter? Tum illi: Neapolitani (inquiunt) sumus, & cursus noster Constantinopolim tendit. Gordianus verò talia ab eis dum verba audisset, gaudio ingenti perfusus est, datoque naulo in eorum nauis conscendit, longissimaque maris itinera cum eis transfretans, Constantinopolitanam peruenit ad urbem, in quam ingressus, in domo cuiusdam potentissimi viri annis quampluribus hospitatus est. Ibiq; iussu Iustiniani Imperatoris enucleatius vitam atque miracula necnon passionem beatissimi martyris Placidi & sociorum eius notificare, atque ad posteritatis memoriam Græcis literis, quibus apprimè imbutus fuerat, latius annotare curauit. Illi autem hæc audientes, glorificauerunt Deum, vtque secum Gordianus in eadem vrbe maneret, hortati sunt, quod & fecit. Post aliquanta verò annorum curricula, Gordianus ille valescens, passionem martyris Placidi & sociorum eius, quam ibidem, vt supra taxauimus, Græcis apicibus exarauerat, apud illos reliquit, ipse verò nauem

nauem conscendens, Siciliam redijt, atque ad Syracusanam urbem deveniens, pauco illic tempore superuixit, in quo semper pie sancteq; viuendo, finem vitæ completiuit, acquirens sibi regnum æternum, intercedentibus sanctis martyribus, quibus fuerat famulatus. Ex die verò qua sepulta sunt corpora sanctorum martyrum Placidi, Eutythij ac Victorini fratrum, & beatissimæ virginis Flauia fororis eorum, in ecclesia sancti Baptistæ Iohannis, vtrâ iam basilica illa sancti Iohannis vocata non est, sed in honore sanctorum qui intus erant sepulti, sancti Placidi ecclesia vocabatur, vsq; ad tempora scilicet illa, quando Romani Siciliam amiserunt. Omnibus etiam temporibus quibus Saraceni Sicilia dominati sunt, ecclesia ipsa ex beati martyris Placidi nomine vocabatur.

Eccē quomodo Sancti pro viuētib; intercedunt.

MARTYRIVM SANCTÆ ET GLORIOSÆ VIRGINIS ET MARTYRIS CHRISTI CHARITINES,
Authore Simeone Metaphraſte.

DOMINATVM aliquandò obtinuit impietas, & Imperatores furore concitauit aduersus eos, qui Christianorum tenebāt opinionem. Satellitum autem & ministrorum erat officium, scrutari Christianos: & pijs intentabantur minæ multiplicium tormentorum. Ad quendam ergò Comitē generosa quoquē defertur virgo Charitine, quòd non solum in honore habeat Christianos, sed etiam multos inducat ad suam religionem: quin etiam eos, qui opinionem susceperunt Christianorum, tutiores reddat ad suum cultum. Ad eam ergò accedit Comes in spe habitantem, & seorsum secum, & cum Deo versantem. Accedit autem ira plenus: & statim ei plagas infligit, & ferreum ei collare imponit: & eam tradit Cōsulari iniustissimo Iudici. Ille verò & statim proponit instrumenta suppliciorum: & cum martyrem curasset sisti ad suum tribunal: Miserere, inquit, tuū, antequam periculum facias suppliciorum, sapienti vtens consideratione: & dijs immortalibus offer sacrificium. Sic enim tria lucrificas maxima. Nam & deorū potentiam tibi reddes propitiam: & Imperatorum attrahes beneuolentiam: & florentem speciem acerbis tormentis non facies flaccescere.

Octobris 3.

S. Charitine male accipitur.

Hæc cum audisset martyr, ad cælum quidē tollit oculos, quod illinc proficiscitur, euocans auxilium: signo autem Christi munita: Es moribus quidem, ait, varius, & Confularis, vaserque & callidus: sed ad nullam vtilitatem aperte tibi redibit hæc peruersitas: neque enim me capies adulans, nec me minans perterrefacies, nec consulens me poteris in aliam traducere sententiam, nec mollire id, quod est in me promptum propter Christum patiendū studium. Confido enim in solo & vero Deo. Si mihi ergò credas, miserere potius tui erroris. Consule tibi ea, quæ sunt vtiliora, nempe furda non colere simulacra: de quibus alicubi dixit noster propheta in spiritu: Dij, qui cælum & terram non fecerunt, pereant: & Dij gentium dæmonia, Dominus autem cælum fecit. Et rursus: Simulacra gentium argentum & aurum, opera manuum hominum. Similes eis fiant, qui colunt ea.

Respondet Iudici fidenter.

Ierc. 10. Psal. 95. Psal. 113.

Postquàm hæc audiuit Iudex, irā rursus repletus, insit quidem eius capillos radi in superficie. Illud autem factum est, & maximum consecutum est miraculum. Caput enim rursus fuit comatum. Ex quo Iudex maiore ira motus, iubet prunas ardentēs imponi eius capiti, deindē etiam acerum ei infundi, dolores sic præbēs acriores. Propter quæ generosa virgo: Domine Iesu Christe, dixit, eorum, qui in te fidutiam posuerunt, certum & firmam auxilium, qui tuos sanctos tres pueros in medio flammæ ardentis incombustos cōseruasti, tu quoq; nunc mihi adsis, & ad ea, quæ propter te suscipiuntur, confirma supplicia, nè quandò de me liceat dicere inimicis veritatis: Vbi est Deus eorum? Post preces autem relaxata fuit martyr à doloribus, & Deum laudabat, ei agens gratias. Quæ quidem statim agrè ferens Confularis, ferreos candentes obeliscos iubet infigi vberibus martyris. Hoc ergò graui ei illato tormento, carnes quidem ferreis illis obeliscis consumebantur: cordis autem eius amor in Christū magis accendebatur. Deindē etiam iubet lampades ignis eius admoueri lateribus. Illa

Raduntur eius capilli, sed diuinitus restituntur.

Dan. 3.

Psal. 78.

Vide cruciatum.

verò etiam dum lampades accendebantur, intentius perseuerabat in orationibus. Sed à cruciatu relaxatæ vis fiebat, vt dijs sacrificaret.

Cùm autem & corde & labris in confessione esset immutabilis, Iudex, qui eque, atque ipsa in tormentis cõstans, ad malum erat obstinatus, iubet lapidem collo eius alligari, & sic eam deijci in profundum maris. Quod quidem cùm factum esset: Ago tibi gratias Domine, clamabat martyr, quòd vt per aquam marinam trãsirem, propter sanctum tuum nomẽ, tibi visum sit, quò inueniar munda in die resurrectionis: sed tua ostende, vt semper, nunc quoq; in me miracula, per quæ magnum tuum nomen magis glorificetur in secula seculorum, Amen. Hæc illa sic orauit, & dissoluta sunt vincula, & solus lapis fuit in profundo demersus. Illa autem (ò miraculum) firmo ac stabili pede stabat super dorsum maris, & per aquas, tanquã per terrã solidam ingrediens, proficiscebatur ad litus. Interim verò cùm vidisset manentem Consularem, & expectantem, quisnam futurus esset rei exitus, dicit: Salue Consularis. Ne nunc quidem intellexisti virtutem Christi, qui in me operatur? An adhuc contendis cæcutire, & repugnare veritati? Si ergò, relictis tenebris, ad veram lucem accesseris, tibi procurabis salutem. Quòd si persistere velis in prioribus, mihi quidem eris causa multorum bonorum, tuæ autem animæ interitum conciliabis. Hanc dicendi libertatem cùm non ferret vir execrandus, eo autem, quod in ea acciderat, miraculo esset stupefactus, à se discessit, cumq; vox & sermo defecit. Cùm autem vix rãdem ad se redijisset, nolebat quidem intelligere, dicit autem: Vt magnam Galilæi putem esse potentiam, persuadent ea, quæ facta sunt: sed ego conabor ostendere ea potius facta esse præstigijs. Sic dixit, & in eos, qui adstabant, statim oculos conijciens, iubet eos statim nudare sanctam, & manibus post tergum vinctis eam rotæ alligare, & carbonum cumulum cum ferreis quibusdam secantibus instrumẽtis subternere, & rotam frequentius circumagere, vt contritis paulatim membris, cum graui dolore martyr è vita excederet. Atq; machina quidem statim fuit perfecta: supernum autem rursus auxilium solitò quoq; nunc ostendit. Nam descendens Angelus, & flammam carbonum extinxit, & robur carnicum dissoluit, vt nec rotam quidem possent omninò circumagere.

Hinc animo perplexus, & planè ignarus, quid ageret, Præses, non dubitauit alia excogitare supplicia. Iubet ergò manuum & pedum vngues ei euelli. Et illi quidẽ protinus fuerunt amputati: tormentum autem ab illa reputabatur, perindè ac si alius pateretur. Ipse autem rursus prioribus alia adijciens, ei quoq; iubet dentes extrahi: Sed quomodò Præses in grauibus inueniendis, ita nec illa in grauibus ferendis supplicijs fuit defatigata. Itaque purum eius corpus probro afficere cogitauit sceleratus. Et ad ministros conuersus: Eam, inquit, accipite, & in excelsum & medium aliquem locum ducite: & præcones euntes per vniuersam regionem finitimam, ad probrum ei afferendum conuocent chorum impudicorum. Postquã autem probro & contumelia satis fuerit affecta, eam ad me reducere, vt ea, quæ desunt, ei adijciam. Martyr autem Christi ei respondit: Est mihi Christus, qui omnia sola voluntate transmutat, & solo nutu, qui etiam meam animã hodiè suscipiet immaculatam, tuis, ó prophane, dispersis & dissipatis consilijs. Hæc cùm dixisset, manus simul, mentem & oculos in cælum tollens, orauit Deum, quem desiderabat. Postquã autẽ orauit, cum pace apud eum deposuit animam, sacrificans purum corpus & spiritum ei, propter quem omnia pro nihilo reputabat, melius iudicans mori, quã peccare etiam præter sententiam.

Qui autem etiam post eius mortem, apud se immortalem volebat alere insaniam, Consularis quid machinatur? Iubet eius corpus cum multa arena in saccum inijci, & proijci in profundum maris, non magis illam deinceps crucians, quã Christianos, & volens eos priuare diuitijs & gloria reliquiarum. Atq; sic quidem ad effectum est deductus Consularis iussus, & in vndas proiectum fuit corpus martyris. Sed ne tunc quidem tui oblitus est, ó Charitine, Deus, qui vicissim glorificat eos, qui ipsum glorificent. Nam tunc quoquẽ, vt solet, ostensus est faciens magnalia: & tres quidem totos dies corpus tenuit mare pulchrè seruatum, & nullo penitus detrimento affectum. Deinde corpus idem, quòd communem coluit Dominum, iptum quoq; omninò reueritum, amicè tradit propinque cuidam terræ. Vir autẽ quidam, cui nomen Claudius, moribus mitis ac moderatus, qui martyrem aluerat ab ineunte ætate, eum id fideliter sustulisset, & præclarè condijisset, in quodam venerando loco id deposuit, ei rapim constructo sepulcro, non vt illam decebat, sed vt tempus daret, & eorum, qui tunc reru potiebatur, præscribebat metus. Hic fuit finis Christi martyris Charitines, quinto men-

Demergitur in profundum maris.

Præclarum miraculum.

Adscribit stultus Iudex virtutẽ Dei præstigijs.

Inane supplicium diuinitus impeditur.

Horrendi cruciatus in vnguium & dentium euulsione.

Inter precēs suũ Christo spiritum reddit.

1. Reg. 2.

Insigne miraculum.

to mensis Octobris, in Christo Iesu Domino nostro: Cui gloria & potentia in secula seculorum, Amen.

VITA S. MEINVLPHI DIACONI ET CONFESSORIS, AVTHORE GOBELINO PERSONA, VT

habet codex manuscriptus. Stylum passim mutauit

F. Laur. Surius.

ANNUS Dominicæ incarnationis septingentesimo septu- s. Octobris, age simo septimo, cum Carolus Magnus eam Saxoniam ^{Cap. 1.} partem, quam nunc Vuestphalam vocant, bello subegisset, omnes maiores natu eius regionis venerunt ad eum Paderbornam; vno dempto Vuitikindo, viro primario, quem nonnulli Regem, alij ducem fuisse arbitrantur. Ij autem, qui ad Carolum venere, omnes in eodem loco ^{Vuestphalori primo. res baptizatur.} salutari- bus baptisimi vndis expiati sunt, visumque est Carolo Regi, illic Episcopi sedem constituere. Itaque tertio abhinc anno parvam ibi construxit ecclesiam, eamque, quod locus necdum munitus esset, Herbipolensi Episcopo tum commendauit. Porro anno inde decimo quinto, Canonicum ecclesie Herbipolensis Hatumarium, natione Vuestphalum, primum illic Episcopum instituit ^{Hatuarii primus Episcopus Paderbornens.} cuius episcopatus anno quarto Leo Põtifex Romanus, eius nominis tertius, ab amul- lis Roma pulsus, ad Regem Carolum Paderbornam venit, & ab eo honorifice inprimis acceptus, sedem illam autoritate Apostolica confirmauit.

Per id tempus vir quidam opulentus & nobilis, non longè ab eo loco habitans, ^{Cap. 2.} Christiana religione iam initiatus, viam vniuersæ carnis ingressus est, relicta vxore catholica Vuirude, & paruo filio, qui etsi per ætatem ambulare iam posset, necdum tamen baptismatis fonte renatus erat. Ea ergo Vuirudis, captata opportunitate, ad Carolum Regem cum filiolo suo fidenter accessit, atque eius gratiam & beneuolentiam studuit promereri. At Rex fœminam humaniter & piè accipiens, filium eius coram se curauit baptizari, & eum de sacro fonte suscipiẽs, Meinulphi nomen ei ^{Meinulphi puer baptizatur.} imposuit. Postquam autè Hatumarium primus Paderbornensis Episcopus eam ecclesiam annis octo administrauit, è vita decessit. Ei verò subrogatus est alius quidam Canonicus Herbipolensis, Baduradus nomine, natione Vuestphalus, præfuitq; illi ecclesie ad annos quadraginta & octo, primariamque siue cathedralem ecclesiam, quam Carolus Magnus inchoauerat, ipse absoluit, aquod quam Meinulphus puer literis ad discendis est admotus. Cumque & ætate & scientia proficeret, Baduradus Episcopus eum monasterij ecclesie Paderbornensis Canonicis accuratè commendauit, vt sub instituto regulari, pietatis & bonorum morum acciperet incrementa. Vbi ille sanè ^{S. Meinulphus est Episcopo à secretis. Eius virtutes.} cum ætatis accessione tantos habuit in vera pietate progressus, vt Episcopus morum eius grauitate & haud obscuris virtutum indicijs multiuarijs permotus, eum sibi peculiariter à secretis esse voluerit. Erat nanq; ingenio perspicax, corpore castus, mète pius ac Deo deuotus, iustitia pollens, instructus temperantia, cõsilio prouidus, fortis in aduersis, largus eleemosynis, sermone facundus, corporis forma decorus. Deindè sacris initiatus, Diaconus ordinatus est, in quo ordine ad supremũ usque vitæ diè permansit.

Quod verò Episcopus Baduradus (cui Meinulphus tanta fuit familiaritate coniunctus) vir multa virtute clarus extiterit, suis testantur scriptis, qui eius ætate vixere, virtutum eius hoc singulare quoddã documentum ad posterorũ notitiam annotantes. ^{Cap. 3.} Cum enim, vt aiunt, ab obitu eius anno vicesimo septimo sepulcrum illius quadam ex causa aperiretur, indumenta, cum quibus corpus eius humatum fuerat, tam sana & integra sunt inuenta, vt ne simbria quidem dissoluta vel corrupta videretur. Ex qua re pia manauit opinio, ea vestium, quæ tot annis humo obruta fuissent, incorruptione certum præberi documentum, illum mentis integritate & vitæ puritate vitam sibi æternam conciliasse ac promeruisse. Accidit autem, vt quandoquẽ idem Baduradus in familiari colloquio circumstantibus quæstionem proponeret, quid sibi vellent ea Saluatoris verba: *Vulpes foueas habent, & volucres cæli nidos: filius autem hominis non habet, vbi caput suum reclinet: & quidam ex eis responderet, Meinulpho audiente: Christus filius hominis, cordis nostri domicilium sibi expetit, sed peccata*

nostra eum indè excludunt. Quod respõsum, cùm Episcopus illud mox approbasset, sancti Meinulphi animum tanto Christum in pectoris sui hospitio recipiendi accendit desiderio; vt non satis putaret suum illi preparare pectus, sed etiam templum materiale illi construere modis omnibus peroptaret. Cùmq; de loco opportunò multa apud se sollicitus pertractaret, subulcus eius pro more porcorum gregem pascens in valle patrimonij illius, deimprovisò miræ lucis splendorem inter arbusa conspexit. Ea visione obstupefactus, in eum locum, vbi splendor apparuit, cùm curiosius intenderet, multas vidit ceruas modò circumcèntes locum illum, modò in illo subsistetes. Tantæ igitur rei nouitate percussus, relicto grege, abijt ad inquirendum Meinulphum dominum suum, inuentoq; exponit quid viderit. His auditis, vir Deo deuotus sibi piè persuadet, hac subulci visione voluisse Dominum locum ipsi fabricandæ ecclesiæ opportunum indicare. Sed cùm nihil ea in re, vt par erat, absq; Episcopi consilio statuere auderet, Episcopũ adijt: quid subulcus dixerit, ei exponit. Episcopus magno affectus gaudio, ait; Non nobis subulci persona vilescat, cùm constet pastoribus ante omnes nunciatã esse Saluatoris natiuitatem. Interim tamen cogitans, nonnunquam angelum satanæ transfigurare se in angelum lucis, mox adiecit; Expedit locum illum denuò adiri, si forrè visum sit Deo, voluntatis suæ aliud signum exhibere.

Visio subulci.

In re dubia expetit Episcopi consiliũ Meinulphus. Luc 2. a. Cor. 11.

Cap. 4.

Visio eius.

Item altera

Ordo Canoniarũ secularium instituitur.

Cap. 6.

Capla cum sacris reliquijs.

S. Meinulphus Crucis signũ inter cornua cerui videt.

Itaque sanctus Meinulphus cum subulco petit locum illum, & noctis caligine terra circumfusa, dum in supplices preces genibus flexis incumbit, & splendorem lucis, & ceruarum gregem, perindè vt subulcus, videt. Laudans ergò Dei benignitatem, surgit ab oratione, venit letus ad Episcopum: quid viderit, ordine commemorat. Episcopus de tanto Dei munere ei congratulans, itã respondet; Vt ambiguitas omnis excludatur, mihi quidem consultum videtur, tertiam super hac re diuinitus expetere visionem. Paret vir humilis, redit ad locum, offert pijs Deo preces, fruatur eadem, qua prius, visione. Tum verò ingenti repletus gaudio, ad Episcopum properat, sui eum gaudij participem facit. Agunt ambo pariter gratias summæ Trinitati, quòd idem mysterium trina visione sub eadem forma reuelare dignata sit. Etsi verò de illo eligendo loco ad structuram templi iam nulla apud eos relicta esset ambiguitas, at censuit tamen Episcopus hac in re deferendum authoritati regis, vt sine illa nihil operis ibidem inchoaretur. Ea autem tempestate Ludouicus filius Caroli Magni, Imperij habenas moderabatur, & in concilio provinciali, apud Aquisgranum anno tertio Imperij eius habito, Ordo Canoniarum, quas seculares vocant, tum recens constitutus erat. Itaque cùm non nisi sexus foemine feræ in ea, quam diximus, visione conspectæ essent, sanctus Meinulphus tum maiestati diuinæ, tum Imperatori quoque gratum fore piè sibi persuadebat, si in loco memorato eiusmodi canonicarũ ex bonis suis & patrimonij sui facultatibus monasterium conderet, vt illic continenter viuentes, deo totum Deo impenderent famulatum.

Adit igitur Imperatorem, pium animi sui desiderium aperit; Imperator illud gratum habet, eiusque precibus annuens, literas ei suo obsignatas annulo impertit. Indè reuertens Meinulphus, in ipso itinere noua quadam celestis beneficij consolatione afficitur. Cernit enim capsam, sacris condendis reliquijs aptam, inter arbusa iuxta viam hærentem: eam quidã ex familiaribus eius deponit, offertque illi inspiciendam. At ille prius circumquaquè iubet inquiri, num quis eius dominus sit: nemine autem aliquid iuris in ea sibi vendicante, diuinæ benignitatis muneri rem totam acceptam ferens, eam sibi diuinitus transmissam pia quadam fiducia arbitratur, nec tamè eam, nisi Episcopo presente atq; iubente, aperiendam censet. Mox igitur apportat eam ad Episcopum, isque eam reuerenter aperiens, multas sanctorum reliquias ueneratione dignissimas, in ea contèplatur. Indè verò ad construendam Deo sacram adem beatus Meinulphus fidentiùs inflammatur. Cùmque rursus locum diligentius inspecturus, solus eò se conferret, vt eius capacitatem & totius structuræ rationem accuratiùs expenderet, alia ei visio oblata est. In eodem enim loco, vbi antè viderat ceruas motibus instabiles, ceruũ præstanti corpore, cornibus in sublime erectis, accubantẽ videt: mox verò ad beati viri conspectum, tanquàm sibi, illo aduentante, accubare non liceret, sese erigentem. Ipso autem ad certũ conspectum nihil terrore, sed propiùs etiam accedente, ceruus humi se prosternit. Eum insolitum bruti animalis gestũ vir sanctus diuino muneri attribuens, in ceruum suos defigit obtutus, videtq; inter eius cornua radiare Crucis Dominicæ signum, omni auro rutilantiùs. Eo conspecto, intelligens adesse Dominum suum, multumque ea re lætatus, in huiusmodi prorumpit verba:

Iam

Iam mihi spes certa affulget, eum, qui quondam cum hoc vexillo inferorum claustra penetravit, aduersus diabolicos incurfus huius loci fore protectorem. Cumque hæc & id genus alia diceret, ceruus ab eius oculis disparuit.

Tum ille accitis operarijs, excindit arbores, extirpat vepres & spinas, locū ocyūs repurgat, monasterium & eius ecclesiam extruit, & quarto Idus Nouembris eam curat dedicari, multaque ex paternis bonis ei loco prædia largitur, instituitque; illic congregationem secularium, vt vocant, Canonicarum. Ipsum verò locum dici voluit Saxonice, *Men bodesen*, quod Latine possit reddi, Nouum doliolum: idque propterea, vt internoſci posset à villa propinqua, quæ *Bodesen* tum dicebatur, & postea vetus *Bodesen* appellata est. Postquam autē sanctimoniales in eo monasterio non nihil profecerunt, quadam ex eis ad domum monasterio vicinam accessit, hyemis frigus arcere cupiens. Quæ cum ad ignem se admoſisset, & nudato capite, pectere se vellet, capitis velum incautè deponit, idque mox à flammis correptum, conflagrare cernit. Sed extēsa manu retrahere conatur, nec tamen nisi extremas partes recipit, toto ferè velo in fauillas redacto. Tum illa in lachrymas prorumpente, quòd nullū haberet aliud, quo se tegeter, vir sanctus non casu, sed diuina id agente prouidentia, in domū illam ingreditur: vidensque puellam gementem & plorantem, eam verbis primū, deinde facto admirabili consolatur. Vultu enim in manus deposito, orauit obnixè Dominū, collectisque reliquijs adusti veli, illud integrum restituit lachrymanti: ijs verò, quæ illic aderant, præcepit nè cuiquam id indicarent. Pannus ille vsque in hodiernū diem inter reliquias sancti Meinulphi asseruatur: & licet ille sanus & integer sit, tamen in tanti miraculi testimonium, ignis vestigia repræsentat.

Cap. 6.
Monasteriū
Budicense
extruitur.

Precib⁹ re-
stituit velū
exutum.

Aduentante autem tempore, quo Dominus fidelem seruum ad æternum conuiuium inuitare constituerat, ille plenus virtutibus & iam maturus æui, tertio Nonas Octobris migravit ad Dominum. Accidit tum res admiratione digna. Nam cum corpus eius exanime in feretro iaceret, reuixit: seque erigens, apertis oculis ad circumstantes ait, Quandoquidem ego vobis presentibus vita functus, rursus vitæ restitutor, vos gratias agatis Deo, quorum salutis causa id fit, & ego, vt id fieret, apud Dei genitricem & Virginem perpetuam impetraui. Nec mihi facile videtur denuò oppetere mortem, tametsi non ita acerbam, vt fuit nuperrimè. Vos autem ite, quæso, ad Episcopum, & quot sudoribus mihi confiterit huius cœnobij structura, ei indicantes, petite ab illo, vt quæcūque huius loci fuerit electa Abbatissa, etiamsi ancilla sit, non id interdicit: simulque dicite ei, me corpore exutū didicisse, quid de illis fieri oporteat, qui pastores ecclesiarum esse videntur. His dictis, clausit oculos, seque reclinans in feretrum, eo in loco cōposuit, vnde prius se crexerat. Sepultus est autē intrā ecclesiam illam, quam ibi considerat, multiq̄ue ad eius confluxere monumentum, alij fama præteritorum, alij edendorum miraculorum spe inuitati. Porrò Christi famule sepulcrum eius pro reuerentiâ linteo operuerunt, atque vni è suis non medio critere religioſæ id dedere negocij, vt eius lintei & lucernarum curam gereret.

Cap. 7.
Abit è vita.

Res mira,
loquitur
defunctus.

Nota.

Ea verò quandoquē sopore pressa, cereum instar orbis contortum, atque ipsi nudo linteo impositum, non extinxit. Expergescens autē, recordatur se cereum ardetem in panno lineo reliquisse. Itaque non parū animo consternata, properè accurrit ad sepulcrum, cernitque ex relictis fauillis cereum totum absumptum absque vllò panni detrimento. Omnes igitur magnificent Deum, qui, per ignem, defuncti viri sancti merita denuò declarârunt, vti prius fecerat adhuc viuentis.

Cap. 8.

Inſigne mi-
raculum.

Porrò non longè ab obitu cuidam cubiculario suo per viſum in ſomnis apparuit, hortans eum, vt mundo & pompis eius ocyūs valefaciat, & ad Regis æterni se cōferat militiam. At ille visionem illam non alio quàm illuſionis loco habens, nihil de vitæ emēdatione curauit. Sanctus autem vir, eius infirmitati se accōmodans, iterū eum, vt prius, admonuit. Sed cum neque sic quicquam ille de vita rectius instituenda cogitaret, tertio ei apparuit, aitque, ad eum, Nescis miser, nescis, quàm immanis prædo mentem sibi vendicet tuam, qui tibi author & suasor est, vt neq; mittenti Domino, neque mihi ab eò misſo obtemperes. Certè cum tu malè viuendo planè desipias, nec ab hac stultitia spontè recedere velis, diuina te admonuit reuelatio, vt vel sic ad meliorē frugem te reciperes. Tu autē stulte tibi pateris miserè & pernicioſè illud, qui verā reuelationē pro phāstifica habes illuſione. Neque enim quisquā fidelium ambigit, illam visionem esse illuſionis expertem, quæ ad Christianam pietatē & religionem inuitet: quod si quilibet faceret tibi vigilantij, nequaquam negligere deberes. Sed quando te

Cap. 9.

Apparet cu-
idam post
obitum.

Viſio quæ
ſit vera.

verba

verba non corrigunt, ad facta veniendum est. Itaque planè efficiam, vt visionem, quam te intelligere dissimulans, reipsa verissimā esse certò experiaris. His dictis, ille expurgatur: sentit à mento barbam omnem auulsam, fugit procùl ab oculis formidulosus, animus pudor pariter & mœror occupat, surgit è lecto, abit ad ecclesiam, sanctum Meinulphum supplex orat, vt diuinam sibi misericordiam concilier. Ecce autem presbytero matutinas preces inchoante atque dicente, Domine labia mea aperies: vir iste cum literas prorsus nesciret, respondet: Et os meum annuntiabit laudem tuam. Tum verò tanto obstupefactus miraculo, & barba euulsa, ad tonsuram clericorum se vocari existimans, clericus effectus est, & vitam corrigens, eam in bonis operibus finiuit.

Pœna visionis dissimulantis.

Cap. 10.

Lapis sepulchri S. Meinulphi dissipatur.

Quinquagesimo anno à beati Meinulphi decessu, Arnulpho Imperatore, & Bisone quarto Episcopo Paderbornensi, decimoquinto Calendas Februarij, Diacono in ecclesia Budicensi Euangelium recitare, lapis viri Dei sepulcro impositus, instar Crucis diuisus insonuit, multum ea re cunctis, qui illic aderant, stuporem iniiciens. Cumque accurrerent omnes, tanti fragoris causam accuratius exploraturi, nihil nisi lapidem fractum inuenire potuerunt. At verò presbytero Missæ officium prosequente, & in sacri Canonis mysterijs immorante, idem lapis in partes innumeras dissipatus est, & terra in sepulcri superficie resoluta subsedit, loculum beati viri liberè spectandum offerens. Simulque tanta ibi suauissimi odoris fragrantia exitit, vt non vana fides sit, totius suauitatis illic authorem adfuisse. Omnibus verò inter se conferentibus, quid ea res portenderet, ad Episcopum perlata est: qui singulis diligenter examinatis, sepulcrum contractum instaurari iussit. Quod cum factum esset, paulopost iterum diuinam ordinatione dissipatur. Vbi id Episcopus didicit, rursus iubet instaurari. Obtemperat populus, & sepulcrum reparatur. Eodem tempore quidam Meinhardus presbyter ecclesiam parochialem pagi Attelnensis, qui à Budicensi non longè aberat, gubernabat. Ei sanctus Meinulphus in visione apparet, mandat vt Episcopum, ob neglectam circa sepulcrum suum diuinam admonitionem, reprehendat. Presbyter vir simplex Episcopum reformidans, negligit visionem. Apparet ei denuò sanctus Meinulphus, repetit mandatum, sed presbyter timore ab eo exequendo retardatur. Tandem apparet tertio, minatur oculorum orbitatem, nî pareat. Euigilat presbyter, fert molestè non vanas fuisse visionis minas, quippè apertis oculis nihil videns. Petir mox scipionem, accipit ducem itineris, adit Episcopum, quid sibi acciderit, exponit.

Meinhardi presbyteri visio.

Pœna inobedientia.

Cap. 11.

Translatio corpore S. Meinulphi, sunt miracula.

Ijs auditis, Episcopus sibi metuens, confestim cum presbytero ad ecclesiam Budicensem proficiscitur, sancti Meinulphi sepulcrum petijt, corpus eius inde sustollit, & in arca deceter conditum, in ipsa ecclesia collocat reuerenter. Mox redit Meinhardo presbytero oculorū sanitas. Porrò aquam illam, qua, iubente Episcopo, sacra illa loræ sunt reliquæ, in spem bonam ancillæ Christi sibi referuârunt. Cum mulier quadam ex paralyti longo tempore membrorum omnium fuisset destituta officio, postquam hac aqua in ecclesia Budicensi peruncta est, intrâ paucos dies sanata est. Alia quadam mulier cancri morbo adeò exesa, vt costæ eius carnibus nudatæ viderentur, ceruum obtulit ad reliquias viri Dei, & cum multis lachrymis eius se meritis commendans, domum redijt. Altera luce vulneris superficies noua coepit obducere pellicula, & intrâ dies non multos, omni cessante dolore, mulier se sensit restitutam.

Cap. 12. Nota de tintinnabulo.

Datur eius monasteriū Canonicis regularibus

Tintinnabulum quoddam æneum bene sonorum, in eodem monasterio reuerenter asseruatur. Nam quoties aliqua ex eius monasterij sororibus breui erat abitura è vita, absq; vlllo humano ministerio per se fortem reddebat sonum. Afferuârunt autem omnes, illud inuentum inter ossa sancti Meinulphi, cum ea è sepulcro transferrentur: crediturque ille eo vsus fuisse sub eleuatione sacramenti in illo suo diaconi ministerio: eaque causa cum illo in eius sepulcro repositum est. Cumque de transferendo statu eius monasterij tractari cœptum esset, illius tintinnabuli sonus à multis est auditus, idque non semel, sed crebrò sanè. Ea res Abbatissæ, que sola ex eo collegio illic tum degebat, magnam attulit suspensionem & metum breui adfuturæ mortis. Atque ea causa in sui quoque translatione multo propensius postea assensit, existimans vitam sibi prolixiorē fore, si locum mutaret. At verò monasteriū illud propè desolatum, ab Episcopo diocesano Canonicis regularibus datum est, & ab illis, Deo adiuuante, in statum pristinum reuocatum. Beatus igitur Meinulphus in carne degens, ita vitæ actiuosæ iecit semina, vt tamen contemplatiuæ quietē non amitteret: ita vitæ contemplatiuæ celestium se dedit, vt curam proximorum sibi minimè putaret omittendam. Rectè itaque in illum

illum competere potest, quod Eliphaz Themanites dixit ad beatum Iob: Ingredieris in abundantia sepulcrum, sicut infertur aceruus tritici in tempore suo: ipso ducente, qui viuit & regnat in secula seculorum, Amen.

VITA SANCTI BRVNONIS, CARTHVSIANORVM EXIMII PATRIARCHAE, PRIMVM AB

egregio viro & vtriusque Iuris Doctore præstantissimo, primariaque Carthusiæ Priore Francisco de Puteo, deinde paulo copiosius à venerabili & valdè religioso patre D. Petro Blomeuene Carthusiæ Colonien.

Priore conscripta, & ad extremum à F. Laur.

Surio ex vtroque collecta & reddita paraphrasticòs.

BEATISSIMVS Bruno, sacri Carthusiani instituti pri-
mus author & architectus, natione Germanus, in insigni
Colonia Agrippina parentes habuit & genere & virtute
claros, quibus tamen ille, atque adeò toti familiæ suæ,
maiorẽ vitæ suæ sanctimonia attulit splendorem. Ab
ipsis autem incunabulis, gratia Dei illum dirigente, sem-
per ad meliora proficere studuit: & cum adhuc puer es-
set, nihil præ se puerile tulit, sed ætatem morum grauitate
vincens, & quasi futuræ religionis specimen quoddam
exhibens, multorum monachorum pater & institutor
diuinitus parabatur. Sortitus verò à Domino est animam

6. Octobris.
Cap. 1.
Patria &
genus S.
Brunonis.

bonam, vt scripturæ verbis vtamur, præclaram indolem, illustre ingenium, memo-
riam tenacem, voluntatem ad optima quæque consecranda studiosè propensam. Ita-
que missus est Lutetiam Parisiorum, vt illic literis & disciplinis liberalibus erudiretur.
Vbi tantum ille profecit præ cæteris coætaneis suis, vt inter primos philosophos nu-
meraretur, & scholarum magister effectus sit. Ad sacræ quoque Theologiæ studia se
conferens, in Theologis doctissimus & celeberrimus habitus est: possuntque ei rei
testimonium haud vulgare perhibere scripta eius, quæ extant. Fuit verò etiam Rhe-
menfis ecclesiæ canonicus.

Lutetiæ dat
operam li-
teris.

Per id tempus, cum in huiusmodi optimis studijs versaretur Bruno, Gregorio VII.
Romano Pontifice sanctissimo, & Henrico tertio Imperatore, circa annum salutis
millesimum octogesimum secundum, Parisijs literarum studia florebant. & erat illic
tum magna turba studiosorum, tum non pauci Doctores insignes. Accidit autè sanè
horrendum & seculis omnibus memorandum in ea tum vrbe spectaculum, quod Car-
thusianæ vitæ instituendæ occasionem præbuit, diuina id agente prouidentia, quæ
multorum voluit consulere salutem. Quidam enim valdè celebris Doctor, præ cæteris
multa doctrina & eximia morum honestate instructus, quantum quidem ex vitæ con-
suetudine homines, qui externa sola intuentur, pectoris arcana videre non possunt,
conijcere & existimare possent: tum etiam ante alios illius ipsius doctrinæ & probita-
tis causa honoratus, in grauem morbum incidit, & lecto decumbens, morbo ingra-
uescente, diem clausit extremum, antè tamen more Christiano, vt vir Catholicus,
Ecclesiasticis munitus sacramentis. Cumque ei ex recepta apud Christianos consu-
tudine celebres pararentur exequia, funeris eius cohonestandi gratia, magistrorum,
studiosorum, & ciuium ingens aduenit multitudo: quibus funus ipsum præsequentibus,
defuncti exanime corpus in templum, vbi sepulturæ mandandum erat, illatum est.
Viris autem ecclesiasticis, qui ad id inuitati fuerant, solitum officium peragentibus, &
preces illas, quas Vigiliis defunctorum vocant, recitantibus, vbi ventum est ad eam
lectionem, cuius initium est. Responde mihi: is, qui erat vita sanctus, in ipso feretro
erexit se, & paululum eleuato capite, cunctis videntibus & audientibus, & ad tantam
rei nouitatè non immeritò stupentibus, alta & horrenda voce dixit: Iusto Dei iudicio
accusatus sum: & his dictis, rursus in feretro deposuit caput. Qui verò ea eius verba
audierunt, & gestus viderunt, non mediocriter perterrefacti, consultè quidem & pro-
uidè decreuerunt sepulturam eius in diem crastinum differendam, tam inuisitatæ rei

Historia sa-
ne horrida
cuiusdã in-
signis Do-
ctoris.

Multi eius
funus pro-
sequuntur.

Clamat de-
functus se
accusatum.

exitum